

ufo-nyt

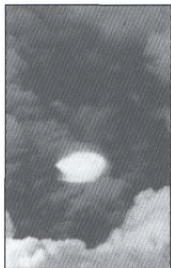
SUFOI ©

43. årg. 2001

2. kvartal

Nr. 2

Pilot filmede ufo
Livsformer i atmosfæren
Så Kenneth Arnold pelikaner?
Når sten falder ned fra himlen
Japansk fly tæt på ukendt objekt



Forsiden:

Den canadiske jagerpilot Robert Childerhose tog den 27. august 1956 kl. 18.20 dette foto af et lysende objekt. Trods mange forsøg på at finde en forklaring er det fotograferede fænomen stadig en gåde.

Læs mere i artiklen "Pilot filmede ufo".

Indhold

Da Gud slog Darwin	3
Pilot filmede ufo	4
Livsformer i atmosfæren	5
Amatørastronom så mystisk himmelfænomen	7
Kosmisk affald	8
Hilsen fra Beijing	12
Metangas kan måske løse gåden om heksehullet	13
Fantasiens flyvning	14
Fly med eget liv - men hvad sker der med deres piloter?	20
Mars mangler lærere	20
Russiske soldater tæt på ufo	21
Ukendt objekt på kollisionskurs	22
Ufo-studier på engelsk college	22
Finn W. Kalvik død	23
Få overblik og ny viden	24

Oplev det ukendte 2001

Bestil vores nye, gratis katalog med en samlet fortegnelse over bøger, hæfter, videoer, plakater og cd-rom'er om ufoer. Bestil "Oplev det ukendte" i dag. Ring på tlf. 70 20 11 22 eller brug e-mail: info@sufoi.dk

Skandinavisk UFO Information

SUFOI

Postboks 6, DK-2820 Gentofte
giro 9 11 77 25
Prøvenumre, information og observationer tlf. 70 20 11 22

Elektronisk post til SUFOI:

Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: www.sufoi.dk
E-mail: info@sufoi.dk

SUFOI's formål og ledelse:

Se side 3

© Copyright: SUFOI 2001

Nyhedsmedierne kan, i henhold til ophavsretsloven og med tydelig kildeangivelse, bringe citater fra signerede artikler. Artikler må kun bringes i deres hele udstrækning efter skriftlig aftale med den ansvarshavende redaktør.

Kopiering fra UFO-Nyt er kun tilladt i overensstemmelse med overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan.

De i UFO-Nyt offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af ufo-forskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at foreningen hæfter for de fremsatte meninger.

Ansvarshavende redaktør:

Kim Møller Hansen
e-mail: box7151@post3.tele.dk

Redaktionel medarbejder:

Ole Henningsen

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:

Henrik Klinge Pedersen, Bo Møller Hansen, Dezsö Sternoczky og Hunt Emerson.

Produktion:

Glumsø Bogtrykkeri A/S
Tlf. 57 64 60 85

Distribution:

Avispostkontoret, København V.

Annoncer:

Redaktionen modtager gerne reprojekterede annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:

Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Deadlines:

Den 2. juli for stof til nr. 3, som udkommer medio august. Og den 2. oktober for stof til nr. 4, som udkommer medio november.

Abonnement:

UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 2001 er kr. 252,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 60,00 (i alt kr. 312,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande.

Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (2001-2005 incl.) for kr. 1.260,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1.560,00.

Adresseændringer:

Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv: Jan Hansen, Posekærvej 42, 6200 Åbenrå.

**Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 6, 2820 Gentofte**

Formål

- 1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af ufo-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.
- 2) Det er SUFOI's opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.
- 3) Ved et ufo-fænomen forstås vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.
- 4) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

SUFOI ledes af repræsentantskabet.

Formand

Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted. E-mail: box7151@post3.tele.dk

Områdeansvarlige**Rapportarbejde**

Flemming Poulsen (SUFOI's Oplysning), Lufthavnsvej 144, Beldringe, 5270 Odense N. 65 95 40 77.

Udgivelser

Kim Møller Hansen

Informationsarbejde

Peter Nørgaard, Lysåvej 2, 8600 Silkeborg. 86 80 26 13.

Hjemmeside

Flemming O. Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 53 24.

Øvrige repræsentantskab

Per Andersen (regnskabsafdeling), Jyllingevej 111, 2720 Vanløse. 38 71 96 64.

Jørgen Bengtvig (arkivar), Galgebakken Skrænt 3-15A, 2620 Albertslund. 43 64 44 69.

Torben Birkeholm, Aadalsvej 16, 9210 Aalborg SØ. 98 14 70 97.

Jan Hansen (ekspedition), Posekærvej 42, 6200 Aabenraa.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 54 94 11 69.

Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.

Asle Nielsen (SUFOI's Oplysning), Asgaardsvvej 1, 8700 Horsens. 40 72 11 17.

Bo Nielsen, Kunnerupvej 21, Kolt, 8361 Hasselager. 86 28 31 91.

Susanne Skovlund, Kærhøjgårdsvej 2, 3540 Lyngby. 44 20 52 56.

Michael Storm (bogarkiv), Durup Allé 80, 2730 Herlev. 44 92 41 80.

Lars Thomas (konsulent), Ægirsgade 49, 3.th., 2200 København N.

35 83 84 81.

Da Gud slog Darwin

Under forårsoprydningen fandt jeg en side fra Politiken den 20. august 2000. Der må have været en god grund til at gemme siden. Og jo, nederst på siden stod overskriften: "Studerende afviser Darwin".

En undersøgelse offentliggjort i "Journal of Biological Education" og foretaget på universitetet i Glasgow blandt 225 medicinstuderende og et lidt større antal biologistuderende viste, at godt hver tiende lægestuderende afviser Darwins udviklingslære og i stedet peger på Gud som ophavsmand til livet. Samme holdning kommer til udtryk blandt 4-11% af universitetets førsteårs biologistuderende.

Undersøgelsesresultatet bekymrer forskere, som udtaler:

"Vi ville ikke have været bekymrede, hvis de studerende efter at have vurderet beviserne havde været skeptiske over for sider af evolutionen. De fleste afviste imidlertid teorien på baggrund af religiøs overbevisning. Det er næppe foreneligt med den åbensindethed, der forventes af udforskende videnskabsmænd."

De samme studerende var iøvrigt også mindre tilbøjelige end deres medstuderende til at tro på, at cigaretrykning kan give lungekræft, og at skorstensrøg fra kraftværker medfører syreregn.

Den anti-evolutionistiske tro har længe været udbredt i USA, hvor fundamentalistiske kristne med Biblen under armen gennemfører korstog mod adskillige staters skolevæsen. Troen er af europæere blevet betegnet som naiv, men nu har den altså også bredt sig til vores breddegrader.

At viden og tørre facts ofte må vige for blind tro kender vi også alt for godt, når observationsberetninger skal analyseres. For nogle mennesker ved videnskaben allerede alt det, som er værd at vide, og derfor kan der ikke eksistere uidentificerede fænomener. Folk, der ser og beretter om disse, må derfor enten være dumme eller fulde af løgn. For andre er hvert eneste flakkende lys på nattehimmelen et fartøj fra det ydre rum med væsner, som vil frelse os fra alverdens ulykker.

Et eller andet sted mellem disse to yderfløje befinder SUFOI sig. Vi er - med rette - blevet kaldt for kritiske. Erfaringen skærper den kritiske sans. Er vi også skeptiske? Måske. Sikkert er det imidlertid, at vi stædigt forsøger at bevare vores troværdighed. Har vi en forklaring på en observation eller kan afsløre et fupnummer - ja, så gør vi det. Og står vi over for en hændelse, som vi ikke har en mulig forklaring på, så erkender vi det - og holder os ellers fra vidtløftige fortolkninger, for de udspringer ofte af tro og ikke viden.

I dette nummer af UFO-Nyt bringer vi bl.a. artiklen "Kosmisk affald" - som fortæller den lærerige historie om, hvordan et forkæret, men veldokumenteret fænomen - som meteoror/meteoritter - til sidst blev accepteret af videnskaben. Sten falder faktisk ned fra himlen - og måske gemmer himmelrummet på andre hemmeligheder!

Nyt om SUFOI

Når du kigger i spalten til venstre med listen over SUFOI's ledelse og repræsentantskabsmedlemmer, vil du bemærke nogle få ændringer. Ved repræsentantskabsmødet den 1. april fik vi tilført friske kræfter, idet Susanne Skovlund - som er formand for SUFOI's lokalgruppe i København - blev indvalgt.

Egon Olsen, der hidtil har haft ansvaret for rapportarbejdet, og som netop er fyldt 75 år, valgte at udtræde af repræsentantskabet pga. alder. Egon blev udnævnt til æresmedlem af SUFOI.

Ansvarlig for SUFOI's oplysning samt rapportarbejdet er fremover Flemming Poulsen. Når du ringer til SUFOI's telefon på 70 20 11 22, kommer du til at tale med Flemming Poulsen eller Asle Nielsen. I korte perioder er telefonen uden bemanning, men så er telefonsvareren slået til, og man kan indtale sit telefonnummer og blive ringet op senere. □

AF KIM MØLLER
HANSEN

Pilot filmede ufo

Den canadiske jagerpilot Robert Childerhose tog den 27. august 1956 kl. 18.20 lokal tid et foto af et lysende objekt. Trods mange forsøg på at finde en forklaring er det fotograferede fænomen stadig en gåde.

AF KIM MØLLER
HANSEN

Robert Childerhose befandt sig i 11 kilometers højde over MacCleod, Alberta, i de canadiske Rocky Mountains. Childerhoses F-86 lå i venstre side af en formation på i alt fire jagerfly. Kursen var sat mod Vancouver, og flyene fløj igennem massive tordenskyer. Childerhose fortalte senere, at tordenstormen var, "den største jeg nogensinde har set i Nordamerika."

Pludselig bliver hans opmærksom fanget af et intenst hvidt objekt til venstre og langt under hans fly. Det lykkedes ham at tage et billede af objektet med sit kamera med 50 mm normalobjektiv.

Childerhose kaldte også sin gruppeleder, Ralph Annis, som bekræftede opkaldet. Det er dog uvist, om Annis så fænomenet.

Flere år efter hændelsen kontaktede Childerhose de andre piloter for at høre, om de kunne huske hændelsen. Det kunne de ikke. Childerhose mener, at det skyldes, at al deres opmærksomhed dengang i 1956 havde været rettet mod det voldsomme tordenvejr og det forestående hastighedsrekordforsøg.

I et brev til ufoskeptikeren Philip J. Klass skrev Childerhose i 1966:

"Jeg kunne se fartøjet i 45 sekunder. Det var stationært med tyde-



Robert J. Childerhose.

ligt definerede kanter. Det lignede en lysende sølvdollar, som lå vandret i luften. Lyset fra det var meget stærkere end sollyset og resulterede i, at billedet blev overeksponeret med uskarpe konturer. Fartøjet befandt sig i omkring 4.000 meters højde."

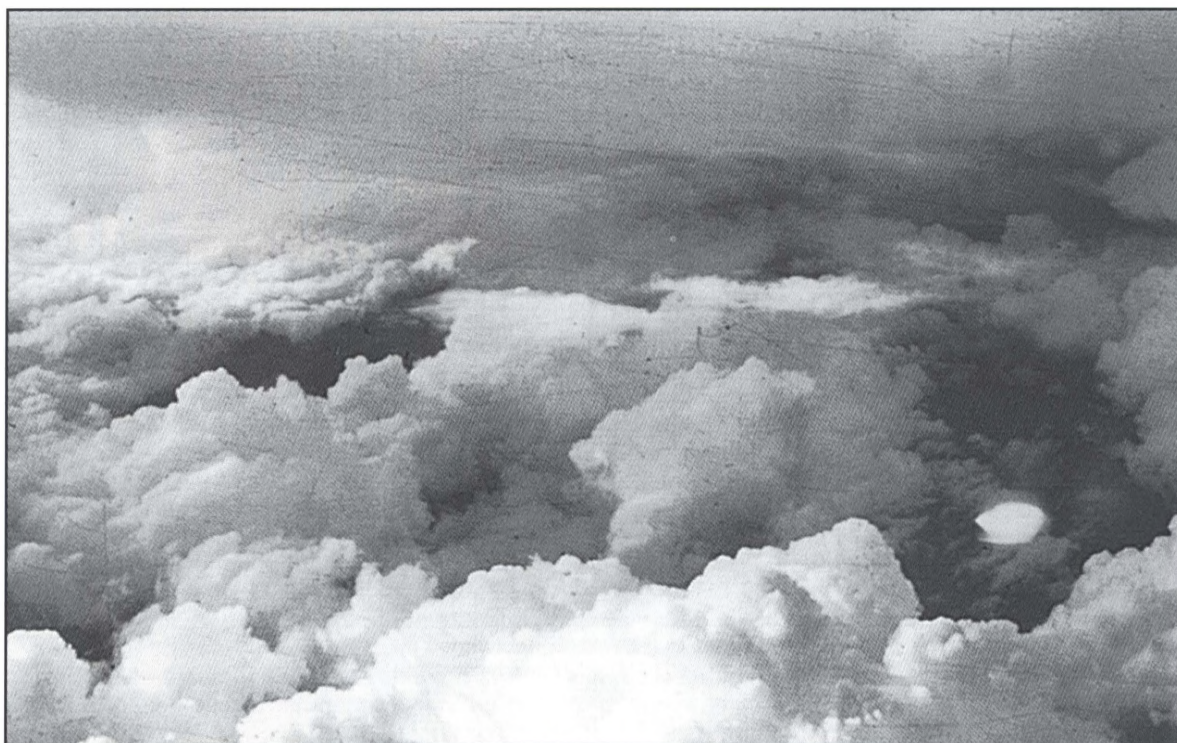
Philip Klass omtaler Childerhoses oplevelse i bogen "UFOs - Identified" og tillægger billedet stor værdi. For Klass er billedet et "overvældende bevis på, at der kan

opstå usædvanlige plasmafænomener i vores atmosfære - fænomener, som endnu ikke er katalogiseret af videnskaben, endsiges forklaret. Billedet dokumenterer, hvor lidt vi egentlig ved om de komplekse, elektriske fænomener, der er på spil i vores atmosfære."

Fotoeksperten Bruce Maccabee har analyseret Childerhoses foto (taget med Kodachrome 10 ASA film) og mener, at det fotograferede objekt har en diameter på omkring 100 meter. Er denne beregning korrekt, og hvis observationstiden på 45 sekunder også står til troende, kan man sikkert udelukke, at fænomenet er et kuglelyn. Dette fænomen er ofte set i forbindelse med tordenvejr, men er sjældent større end en tennisbold og "lever" kun i få sekunder.

Andre forklaringer som fx en sollysrefleks i en sky eller en søverflade er også blevet udelukket af Childerhose selv og andre. Så indtil videre må vi sige, at der ikke er nogen sikker forklaring på, hvad Childerhose så og fotograferede denne tordenvejrsdag i 1956. □

Det stærkt lysende og uforklarlige fænomen ses i et hul i tordenskyerne.



Kilder:
UFO-Aktuelt,
nr. 1/2001
Philip J. Klass:
UFOs -
Identified, 1968



Childerhose fotograferede også de tre F-86 jagerfly, som han fulgtes med. Med 740 km/t satte de fire fly en ny hastighedsrekord for flyvning tværs over Canada.

Livsformer i atmosfæren

I oceanerne er der liv. I undergrunden er der liv. Og på planetens overflade er der liv. Men i atmosfæren er der tilsyneladende kun gæster. Fuglene flyver i atmosfæren, pollen og sporer bliver spredt i atmosfæren, men er der ingen større livsformer, som hører hjemme her?

AF GORDON RUTTER

Ud fra den teori, at ufoer kan være levende væsner, hævder Trevor James Constable - luftfartshistoriker, okkultist og kontaktperson - at svaret er ja. Han har endda skrevet to bøger (dog svære at finde), hvor han fremlægger beviser for sine teorier. Han gør det dog ikke ligefrem let for sine læsere og kritikere, idet han understreger:

"Jeg vil fremhæve, at mine fotos viser usynlige objekter."

Constable mener, at disse **Atmosfæriske LivsFormer (ALF)** er overalt blandt os og udgør en slags "levende aerogel" - som fx sæbebobler, men dog levende. Han tror, at væsnerne kan bevæge sig og normalt er usynlige for det blotte øje. Nogle gange bliver de dog synlige som meteoror, folklorens lygte-mænd, ufoer eller lignende fænomener.

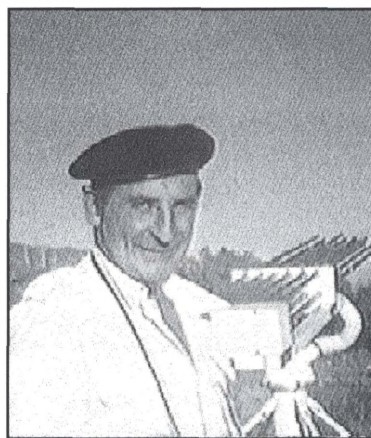
Disse "krittere", som han kalder dem, er usynlige, fordi deres kroppe bryder lyset, ligesom luften gør

det (det er som at betragte en isterning under vand).

Constable har forsøgt sig med fotografering og taget nogle mærkelige billeder på infrarøde film - hans eneste "bevis" på livsformer-nes eksistens. Pletterne på hans fotografier ligner encellede organismer eller fremkaldelsesfejl. Hans billeder er aldrig blevet undersøgt ordentligt eller forklaret.

Efter at have arbejdet med sine teorier siden sidst i 1950'erne, gav han op i 1970'erne. Det var ikke, fordi han ændrede opfattelse, men på grund af offentlighedens almindelige apati. Fra tid til anden hører man om "kritter-lignende" ufoer og ser henvisninger til Constables teorier.

I 1996 forlød det på internettet, at Galileo-sonden havde registreret bevis på "himmelvæsner" i den nedre del af Jupiters atmosfære. Da oplysningerne var dateret den 1. april, var man meget skeptiske over

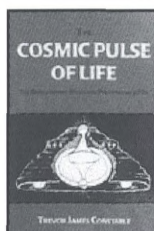


Trevor James Constable fotografet i 1970'erne foran sin "Willy's Wand Mk II" cloud-buster. Hans teori om bioformer i atmosfæren er inspireret af Wilhelm Reichs tanker om den kosmiske livsenergi - orgon.

for dem. Men flere science-fiction forfattere, deriblandt Arthur C. Clarke, har seriøst undersøgt, om det rent biologisk var muligt, at atmosfæriske vandmænd eller gigantiske ballonagtige væsner kan udvikle sig på en gasplanet.

En anden type ALF er de for nyligt observerede "rods". Af alle

Trevor James Constable står midt i en ufo-sværm i Mojave ørkenen den 26. april 1958. Fænomenerne er fanget på infrarød film af Jim Woods.



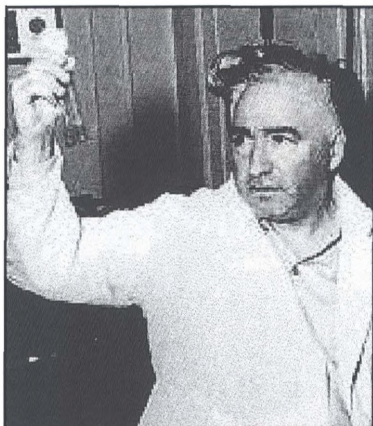
steder kom de første rapporter fra Roswell, New Mexico.

De er cylindriske, og man mener, at de bevæger sig med en så høj hastighed, at de er usynlige for det menneskelige øje. Fotos og videoklip kan ses på Roswell Rods hjemmeside.

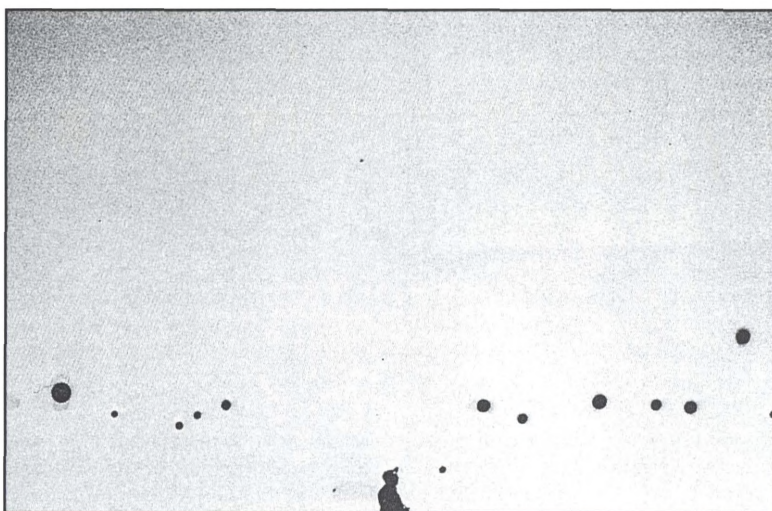
Nogle hævder, at rods har en slags finner og bevæger sig meget hurtigt. Dog er det lykkedes at fange en "langsom" rod på video. Her kan den ses på 10 enkeltbilleder (i ca. 0,3 sekunder). Andre menes at kunne udføre "bevidst tænkning," da rods tilsyneladende ændrer retning for at undgå sammenstød.

Men findes de eller andre livsformer i virkeligheden? Der er ikke den store tiltro til "beviset" på Roswell-fotografierne. Mange mener, at de er insekter eller støv tæt på kameraet.

Constables arbejde bliver stort set overset, selv af den nye generation af Net-ufologer. Alt, hvad man behøver til en kritter-jagt, er at undersøge sine hjemmevideoer enkeltbillede for enkeltbillede, eller at fotografere den skyfrie himmel med en infrarød film. Og hvad så med de ting du lige opfatter i øjenkrogene? Hvis de ikke er flydende, må de være rods. □



Den østrigske psykoanalytiker Wilhelm Reich (1897-1957) havde flere ufoobservationer. For Reich var ufoerne fremmede rumskibe med fjendtlige væsner, som ville frarøve Jorden et værdifuldt materiale, som Reich beskrev som en substans med navnet orgon - en kosmisk livsenergi, som skulle findes i luft, vand og alt organisk materiale. Rumfartøjerne drives af orgon, og orgons blå farve er faktisk de blå lys, som ufovidner ser. Ifølge Reich afgiver rumskibene - som erstatning for orgonen - en negativ energi, som han kaldte "dødelig orgon", der forårsager sygdom i mennesker og efterlader Jorden som en afsvedet ørken. Reich skabte "Orgon energiakkumulatoren", Cloudbusteren og Orgon-terapien.

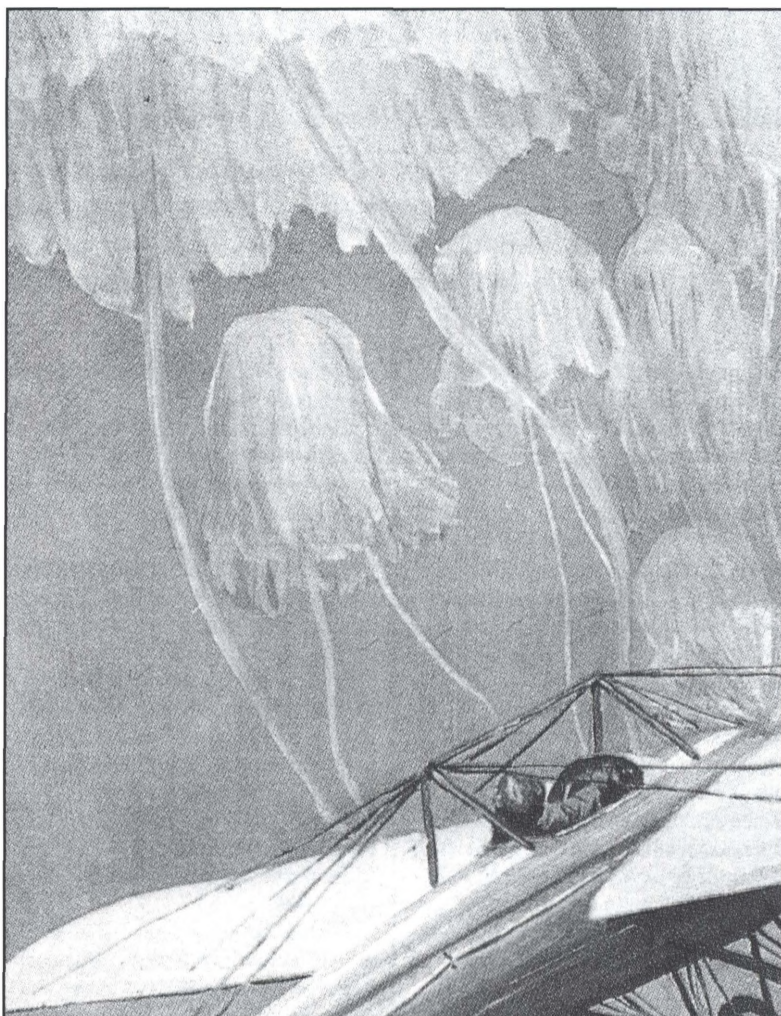


Anbefalet læsning:

They live in the Sky, James Trevor (Trevor James Constable) (1958)
The Cosmic Pulse of Life (revised as *Sky Creatures: Living UFOs*), Trevor James Constable (1976)

Anbefalet surfing:

Enigmatic forms caught on digital video: www.roswellrods.com/



Ideen om livsformer i atmosfæren er ikke ny. Denne tegning til en gammel science-fiction historie viser en pilot, som møder store vandmandlignende væsner.

Amatørastronom så mystisk lysfænomen

I sommeren 2000 så en dansk amatørastronom sammen med tre andre vidner et usædvanligt himmelfænomen på Newfoundland i Canada.

Den 13. juli 2000 gjorde amatørastronomen Claus Abel en usædvanlig iagttagelse på himlen. Han befandt sig sammen med tre andre vidner i "Port aux Basques" i det sydlige Newfoundland. Han fortæller om hændelsen:

"Lige efter solnedgang (stadig lyst - tusmørke) så jeg sammen med tre andre mænd, (en dansker og to canadere) et underligt 'cigarformet' objekt komme hen over himlen øjensynligt uden ændringer i kurs, hastighed eller højde.

Objektet kom fra vest og forsvandt bag det lave skydække i kimmingen mod øst. Under dets vandring hen over himlen passerede det tæt forbi den næsten fulde måneskive. Her fyldte det ca. 1/5 - 1/4 af denne, og lysintensiteten af objektet var, hvis ikke større, så lige så stor som fuldmånens.

Farven var hvidgul. Om det lyste selv, eller om det var oplyst af solen, som just var gået ned bag bjergene i vest, var svært at afgøre.

Hastigheden var absolut højere end et rutenfly. Derudover var det lydløst (det var vindstille), og der var hverken hale eller kondensstribe at se. Objektet hverken roterede eller skiftede farve/lysintensitet.

Observationen varede vel ca. 30-45 sekunder, og alle fire mænd så det samme.

Det var stadig for lyst til, at stjerner/planeter var synlige på dette tidspunkt. Afstanden til objektet var umulig at afgøre.

Som efterhånden øvet observatør tør jeg godt udelukke meteorer og normale flytyper. Har nogen af jer et bud på det observerede? Døende satellit? Brugt rakettrin? Eller endnu en af USAF's hemmelige flytyper?"

Claus Abel sendte i august 2000 ovennævnte beskrivelse af fænomenet og sin efterlysning ud på internettet på "Astrolist" - en fælles astronomi nyhedsgruppe. Dette bragte dog ikke en løsning nærmere.

Til UFO-Nyt tilføjer Claus Abel: "Jeg var i sommers udstationeret på Newfoundland for Mols-Linien, der havde udcharteret en af deres færger 'Max Mols' her for et halvt år. Jeg var udelukkende beskæftiget som maskinmester med vedligehold i færgens oplægningsperiode, som var fra 22.00 aften til 07.00 morgen.

Med mig havde jeg en dansk reparatør, samt en canadisk maskinmester og en canadisk skibsassistent. Det var natvedligeholdets sammensætning - fire mand.

Om aftenen den 13. juli stod vi så alle fire og ventede på kajen lidt før kl. 22.00 på, at færgen skulle komme ind, da den beskrevne observation fandt sted.

Det var mig, som opdagede objektet, og vi syntes alle, at det så underligt ud. Jeg er ivrig amatørastronom på andet år, og jeg har set langt de fleste kendte himmelfænomener, herunder meteorer, stjerneskud, laserlys, de fleste flytyper og endelig har jeg også været heldig at se iridiumglimt hele to gange (lysglimt fra iridiumsattellitter/OH). Jeg har aldrig set noget, som det vi så den 13. juli.

Da jeg gik og spekulerede på observationen og ikke kunne finde en jordnær forklaring, blev jeg enig med mig selv om at spørge en af de gamle, erfarne rotter i den astronomiforening, Østjyske Amatør

Astronomer, som jeg er medlem af, til råds, nemlig Torben Tastrup, hvis hjemmeside kan besøges på internetadressen: www.toc.suite.dk.

Torben Tastrup kunne heller ikke give nogen forklaring på det observerede, hvorfor han sendte min e-mail videre til SUFOI.

Jeg har løbende kontakt til vores danske reparatør, som var med under observationen, og jeg ved, at han bestemt heller ikke har glemt hændelsen."

Forelagt muligheden for, at der måske kunne være tale om nedfald af rumskrot, rakettrin eller en satellit, tilføjer Claus Abel:

"Men i denne sammenhæng burde der da være tydelig hale forbundet hermed, når et så stort legeme udsættes for friktionen i atmosfæren i forbindelse med et styrt, ikke? Der var hverken hale, kondensstribe eller udstødning at se på objektet! Kan det være et fly? - Muligvis, men så for mig en ukendt flytype. Hermed mener jeg - lydløs/ingen kondensstribe eller udstødning i øvrigt. Jeg tør godt udelukke rutenfly, hertil var hastigheden alt for stor.

Afstanden tør jeg slet ikke udtale mig om, udover at det var over skydækket," slutter Claus Abel sin beretning til UFO-Nyt.

Redaktionen modtager meget gerne kommentarer fra læserne til denne observation. □

AF OLE
HENNINGSEN



Billedmanipulation udført af Henrik Klinge Pedersen og Bo Møller Hansen på baggrund af Claus Abels observations-tegning og et foto.

Kosmisk affald

Historien om, hvordan videnskaben blev nødt til at acceptere meteorers eksistens, er et godt eksempel på, hvordan den etablerede videnskab møder og tackler problemer i forbindelse med paranormale og usædvanlige fænomener.

AF MIKE JAY

I 1790 blev tanken om, at meteorer faldt ned fra himlen, betragtet som ren overtro. Femten år senere, i 1805, blev meteorer accepteret af videnskaben som et uomtvisteligt faktum. Det er svært at komme i tanke om et andet holdningsskifte, som er foregået lige så hurtigt. Mange teorier er blevet afvist i årtier, inden de endelig blev alment accepteret (fx teorien om kontinentaldriften). Og levende væsner er gradvist krøbet fra myte til faktum (fx gorillaen og kæmpeblæksprutten). Men aldrig, hverken før eller siden, har en gruppe fysiske fænomener foretaget dette uforlignelige skift fra kætteri til videnskabeligt faktum.

Som sådan er polemikken omkring meteorer af stor betydning for det arbejde, som tusindvis af forskere har udført på snesevis af lignende "paravidenskabelige" emner de seneste hundrede år eller mere.

Hos Society of Psychical Research havde åbningstalen i 1882 til hensigt at "fjerne skandalen [ved]...striden om disse fænomeners virkelighed," men gennem det seneste 100 år er denne "skan-

dale" vokset i dybde og omfang mht. spøgelse, telepatiske medier, telekinese, ufo'er og mange andre angiveligt fysiske fænomener. Med den iøjnefaldende mangel på accept fra den videnskabelige verden af de førnævnte fænomener in mente, er det værd at se tilbage på historien for at se, om det påståede holdningsskifte nogen sinde har fundet sted.

Og her er meteor-polemikken vores redning: Den er et godt eksempel på et skifte fra kætteri til videnskabelig accept. Det har den paravidenskabelige verden selvfølgelig ikke ladet gå upåagtet hen. Især de, som tror på, at ufo'erne er af ikke-jordisk oprindelse, citerer ofte de selvsikre nej-sigende videnskabsmænd, som i 1780'erne nedgjorde teorierne om, at meteorerne var af kosmisk oprindelse og den udødelige erklæring et århundrede senere fra de, som var skeptiske, når det gjaldt tungere-end luften-flyvning, og som udtalte: "De vil aldrig lette fra jorden."

Men en omhyggelig gennemgang af meteordiskussionen afslører en historie fuld af paradokser: den gamle verden støder sammen med

den nye, vidnerapporter præget af fremherskende teorier, og både en triumf for og en ydmygelse af dem, som anvendte nye videnskabelige metoder.

For at kunne forstå, hvordan dette skifte fandt sted, er vi nødt til at danne os et billede af, hvor meteorfænomenet befandt sig, da den moderne teori faldt på plads.

Først og fremmest er det kun i bagklogskabens lys, at meteornedfald og meteorer viser sig at være ét og samme fænomen. Begge var selvfølgelig kendte fænomener fra tidernes morgen: stjerneskud har altid lyst op på himlen, og mærkelige metalklumper er altid styrtet ned på Jordens overflade. Men disse to fænomener kunne kun kædes sammen på én måde: ved hjælp af beretninger om stjerneskud, og varme sten som landede på Jordens overflade, kølede af og blev til de velkendte rester af kosmisk affald. Og sådanne observationer dukkede ikke op på kommando: Beretningerne dukkede op sporadisk og rent tilfældigt som rygter fra tilfældige observatører - typisk mennesker uden en videnskabelig uddannelse og træning.

På samme måde har vi, der ved, hvad meteorer er, en tilbøjelighed til at glemme, at meteorer optræder meget forskelligt for de mennesker, som ser dem. For nogle er det et astronomisk fænomen. For andre et religiøst, mineralogisk, meteorologisk, geologisk fænomen eller ren og skær magi. Det tog høre af specialister med hver deres fagområde - himlens, Jordens og de kemiske videnskaber - lang tid at få dette fænomen ind i nogle rammer, som alle kunne acceptere.

I 1790'erne, hvor vores historie tager sin begyndelse, var der mange gode teorier om, hvad disse meteorer kunne være - de havde jo været kendt lige fra oldtiden. Det første paradoks, vi støder ind i, er, at forbindelsen mellem de sete meteorer og de nedfaldne egentligt var kendt

Dette stik fra 1628 viser mennesker, der graver efter en meteorit ved Hartford nær Oxford.





Meteorregn ved Cape Florida i 1799.

allerede i antikkens verden. Fx skrev Plinius, at den tidlige græske filosof (og fladjordstilhænger) Anaxagoras forudså, at sten ville falde ned fra Solen, som de faktisk gjorde i Thrace. Selv om Plinius er skeptisk over for både forudsigelsen og påstanden om, at der kommer sten fra Solen, accepterer han, at der af og til falder sten ned fra himlen.

Den græske filosof Aristoteles havde en helt anden opfattelse. Han påstod, at det var umuligt for sten at falde ned fra himlen, da der ikke fandtes noget materiale dér, som kunne falde ned, ud over selvfølgelig himmellegemerne. I stedet kom han med en forklaring, som vil være kendt af nyere rationalistiske skeptikere: meteoror er stumper fra vulkantoppe, som er knækket af og sendt til Jorden efter en eksplosion

et fjernt sted. Denne forklaring blev stort set afvist dengang, men kom til ære og værdighed i det kosmos, som Ptolemæus forestillede sig - et univers af sammenføjede halvkugler. Der kunne ikke falde noget fra en halvkugle til en anden, så "meteoror" (et begreb som også omfattede nordlys, lygtemænd og andre fænomener) måtte altså være atmosfæriske.

Herfra stammer skikken med at ønske, når man ser et stjerneskudd: Nogle gange blev guderne overmandet af deres egen nysgerrighed, og de stak hovedet frem mellem halvkuglerne. Når det skete, kunne en stjerne eller to smutte med. Et ønske fremsat på dette tidspunkt, nåede helt sikkert frem til gudernes ører. En lignende overtro er vidt udbredt i kulturer, der ligger langt fra Europa. I Chile skal man samle

en sten op i samme sekund, man ser stjerneskuddet, og i Filippinerne skal man binde en knude på et lommetørklæde.

Selv om Aristoteles' og Ptolemæus' teorier om universet blev afvist i 1600-tallet - af fx Tycho Brahes opdagelse af himmellegemernes elliptiske baner - var det mere eller mindre stadig de gamle teorier, der gjaldt helt hen mod slutningen af 1700-tallet.

Teoriene fulgte den linje, at meteororerne var "jordiske udladninger", som skabte gnister i den øvre atmosfære, på samme måde som vand dannede lygtemænd i moseområder. Disse teorier begyndte dog langsomt at tage en anden retning.

Nordlys, som man antog for at være et klassisk eksempel på en jordisk udladning, havde Edmund Halley bevist var "magnetiske udstrømninger fra Jordens poler". Og Benjamin Franklins bemærkelsesværdige frembringelse af lyn ved hjælp af elektricitet i 1752 viste, at den tidligere kætteriske tro på, at meteorologiske hændelser kunne være af kunstig oprindelse, ikke var helt ved siden af.

I den anden ende af problemet var der de fundne meteoritter, som nu blev nøje undersøgt. "Tordensten" var et kendt fænomen, men der var mange forskellige forklaringer på, hvad de var for noget. Nogle mente, at de var klippestykker kastet ned fra himlen eller ramt af lynet. Andre at de simpelthen var store krystaller eller forstenede søpindsvin. Der var også forslag fremme om, at de var værktøj fra en glemt stenaldercivilisation - en teori fremlagt i 1600-tallet af den danske oldtidskyndige Ole Worm.

Mere lovende for den empiriske videnskab var de mange metalmeteoritter, som faldt ned rundt omkring på Jorden. Et berømt eksempel var fundet i 1500-tallet af de



En stor sten falder ned fra himlen på dette træsnit fra 1500-tallet.

Fænomener

spanske conquistadorer i et ørkenområde i Argentina (de indfødte mente helt korrekt, at genstanden var faldet ned fra himlen og kaldte derfor området Campo di Cielo eller "Himlens mark"). I to århundreder havde denne meteorit været i spaniernes søgelys, da de håbede på, at den indeholdt ubegrænsede mængder af sølv eller jern, og forskellige ekspeditioner, som besøgte stedet, havde skåret prøver af og taget dem med hjem. I slutningen af 1700-tallet slog geologer fast, at disse objekter ikke var noget, der kom fra undergrunden, men noget af fremmed oprindelse. Metallurger begyndte nu også at sammenligne prøver fra forskellige meteoritter og opdagede, at deres kemiske sammensætning stort set var den samme.

Da alle disse nye opdagelser pegede i samme retning, foreslog nogle forskere, at mysteriet omkring meteorerne kunne samles i en ny (og dog gammel) teori om, at det var metalliske sten, som faldt ned fra himlen. Der skulle dog gå mange år, før den teori blev almindelig accepteret, og det af flere grunde.

Fx faldt 80% af de meteorer,

som blev registreret i slutningen af 1700-tallet, om dagen, hvilket gjorde, at observationerne - og dermed den afgørende forbindelse mellem observationer og nedfald - var forholdsvis sjældne.

En anden grund var, at den tids højtuddannede akademikere ignorerede de tusindvis af øjenvidneberetninger, som dukkede op dengang, og afviste dem som ren og skær overtro. Vi må huske på, at dengang blev mundtlige beretninger ikke betragtet som noget bevis, og det måske endda med god grund: næsten alt, hvad man kunne tænke sig - regn af blod, mønter og meget mere - blev jævnligt rapporteret falde fra himlen. I en sådan verden, der først lige var begyndt at lægge heksemani og middelalderligt pøbelvælde bag sig, var et vidneudsagn stadig meget tvivlsomt.

Der gik 20-30 år fra teorien dukkede op, til den blev accepteret. I 1771 blev et meteor eksempelvis set af videnskabsmænd på begge sider af Den engelske Kanal. De kunne ikke blot se, at det fløj fra Sussex til Paris, men de kunne også beregne dets hastighed og størrelse. Observationen slog endelig fast, at meteorer ikke havde noget at gøre med

nordlys, men Videnskabernes Akademi lod sig dog ikke overbevise om, at de var af kosmisk oprindelse. Gennem den periode afviste de videnskabelige akademier i Frankrig, England og Tyskland mange beedigede øjenvidneklæringer fra mennesker, som havde set meteorer, på trods af den kendsgerning at der i 1768 blev fundet en meteorit, som var for varm til, at man kunne røre ved den. En komite konkluderede i dette tilfælde, at det mest sandsynlige var, at stenen var blevet ramt af et lyn.

Men ikke alle videnskabsmænd var så konservative som de officielle kredse, og da de ortodokse basistioner faldt, gik skiftet forholdsvis let. Mellem 1794 og 1803 nedtromlede tre artikler nej-sigerne.

I den første skrev den ansete astronom Ernst Chladni (1756-1827), at der fløj materiale rundt i det kosmiske rum, og at det var dette materiale, som skabte ildkuglefænomenet, og at disse ildkugler faldt som meteoritter.

I den anden artikel skrev den britiske kemiker Edward Howard i "Philosophical Transactions" fra 1802, at det var bevist, at alle meteorsten havde den samme kemiske sammensætning, inklusive indholdet af nikkel (som man ellers kun havde fundet i 1750'erne).

Den tredje artikel var en rapport i 1803 til Institut National de France skrevet af Jean-Baptiste Biot: Han kom med det endelige videnskabelige bevis ved at være på det rigtige sted på det rigtige tidspunkt og se en ildkugle sende en sky af sten ned over byen L'Aigle i Normandiet.

Det var så det. Der blev ikke senere sat spørgsmålstegn ved den kendsgerning, at meteorer faldt ned fra himlen. Men det var dog blot begyndelsen på historien, for der var endnu ingen, der havde et bud på, hvor disse nikkelholdige materialer kom fra. Nogle holdt sig tæt til Aristoteles teori og troede, at de oprindeligt var slynget op i Jordens atmosfære af vulkaner. Andre holdt sig til Lavoisiers gasfund og mente, at de var noget, der var fortættet i den øvre atmosfære. Selv når man tager de kosmiske teorier med, var meningerne meget delte: meteorerne kom fra vulkaner på Månen, fra kometer eller det ydre rum.

Dette fremtvinger endnu et spørgsmål: Hvad forestiller vi os vil ske, når et sådan holdningsskifte finder sted? Kommer videnskaben i unåde? I givet fald hvordan? Kan vi forestille os, at de skeptiske viden-

En meteorit fundet i Grønland i 1894 og bragt til New York.



En 20 tons jernmeteorit fundet i 1963 i Nordvestgrønland af Vagn F. Buchwald kan ses ved Geologisk Museum i København. (Foto: Kim Møller Hansen)



skabsmænd bliver sat i gabestokken og udsat for en ny-stalinistisk skueproces?

Når billedet vender, kan man formode, at en del vil le i skadefryd over det nederlag, som den gamle garde har lidt. Måske er det bedste eksempel mineralogen Eugene de Patrin, som meget bestemt afviste, at meteorerne kunne være af kosmisk oprindelse. Han holdt lige til sin død på, at de havde noget med lyn at gøre. Selv i 1802 afviste han den nye teori med bemærkningen: "Hangen til det eventyrlige er naturvidenskabens værste fjende." I 1803 havde han intet andet valg end at acceptere den nye teori, men gjorde det så uden undskyldning - blot med bemærkningen, at den "kendsgerning" at sten falder ned kun beviser, hvad han altid havde sagt med hensyn til vulkaner.

Noget andet og helt uventet blev sat i gang af den kendsgerning, at den antikke verdens filosoffer - og selv de "primitive" i Argentinas Cielo del Campo - havde haft ret hele tiden. Den nye teori satte gang i interessen for de klassiske kulturer, da man opdagede, at mange fortidige religioner havde taget deres udgangspunkt i kulter omkring meteornedfald, inklusive Dianas Tempel i Efesos, som var et af verdens syv underværker. Det

har også vist sig, at mange af de klassiske steder i Lilleasien har forbindelse til meteorer, og kultene omkring meteortilbedelse bestod, indtil de blev afskaffet af Konstantin (som gik over til kristendommen, ironisk nok som følge af en observation af et objekt, der krydsede middagshimlen).

Meteorittilbedelse går igen i mange helligdomme, især den sorte sten i et hjørne af Kaabaen i Mekka. Araberne, som har deres eget skifte fra den klassiske verden til den nye, har altid troet på, at sten faldt ned fra himlen. I det 10. århundredes Persien undersøgte den berømte videnskabsmand Avicenna personligt en meteorit, som faldt, mens han levede. Araberne har dog aldrig betragtet Kaaba-stenen som en meteorit. Ifølge deres overlevering kom den fra Paradis, og Abraham fik den af Ærkeenglen Gabriel.

Selv om holdningsskiftet omkring meteorerne var både en sejr og et nederlag for den moderne videnskab og den empiriske metode, var det også en anerkendelse af og en afsked med oldtidens visdom.

Meteorithistorien viser også, at de videnskabelige institutioner ikke altid repræsenterer alle deres medlemmers synspunkter - og at man ikke skal forvente, at videnskaben

ændrer standpunkt, før det meste af det videnskabelige samfund allerede har skiftet side.

Det er tvivlsomt, om videnskabens manglende accept af rumskibshypotesen er en moderne gentagelse af meteor-diskussionen. Hvis ufoer var noget ligesom meteorer, ville deres eksistens have været accepteret for længe siden. Sammenligninger af meteorfund viste fx hurtigt, at de alle var en del af det samme fysiske fænomen. En lignende sammenligning mellem observationer af aliens og bortførelser peger i højere grad på psykologiske og sociologiske forklaringer.

De moderne grænsevidenskaber, som har flest paralleller til meteorhistorien, er dem, som forsøger at udforske et sjældent, men konstant og entydigt fysisk fænomen (til forskel fra fx telepati), der ikke kræver brug af nye naturlove, men snarere en bedre forståelse af de gamle. En sådan liste kunne omfatte fx kuglelyn og plasmafænomener og måske jordlys.

Og lad os så fortsat betragte himlen! □

Kilde: *Fortean Times*, nr. 143.
Oversættelse: -for & kmh



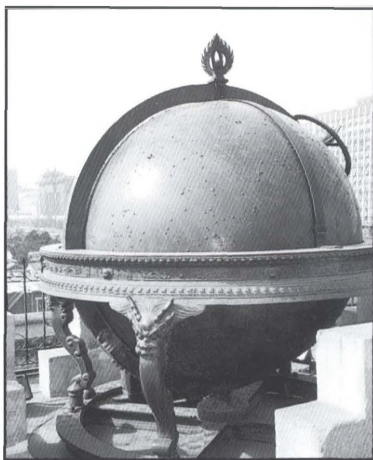
Hilsen fra Beijing

Vi havde gået og leget med tanken i længere tid - min kone og jeg. Når vi syntes, lejligheden bød sig, ville vi en tur til Kina. Pludselig i februar måned var muligheden der, og vi tog med få ugers varsel på en dejlig 8-dages ferie til Beijing med pragtfulde oplevelser.

TEKST & FOTOS:
OLE
HENNINGSEN

Men, men...Jeg har jo lidt svært ved at holde ferie, uden at jeg også orienterer mig lidt om, hvorvidt der skulle være interessante ting "i nærheden" i relation til den over-skyggende interesse for ting, der rører sig på himlen. Så ikke helt mærkeligt, da der var tid til udflugter på egen hånd, blev bl.a. Beijings Gamle Observatorium besøgt. Men naturligvis til glæde for begge.

Det var en meget blæsende dag med solskin foroven, men hvor man måske mest hæftede sig ved, at det halve af Gobi-ørkenen tilsyneladende havde besluttet sig for at besøge byen i form af en støvstorm.



På toppen af den gamle restaurerede bygning fra 1442 er opstillet kopier af gamle kinesiske, astronomiske måleinstrumenter, udsmykket med frygtindgydende drager og andre sagnfigurer.

En lille souvenirforretning er der også blevet plads til på toppen af det gamle bygningskompleks, der ligger omgivet af motorvej og kinesisk højhusbyggeri.

Det var oprindeligt et af vagttårnene fra muren omkring Kubilai Khans Beijing, der kom til at fungere som observatorium. Den belgiske jesuitpater Ferdinand Verbiest konstruerede i begyndelsen af 1600-tallet flere af de astronomiske

måleinstrumenter i form af sekstanter og en astronomisk globus, hvoraf kopier i dag kan ses udstillet.

Kinesiske astronomikundskaber går langt tilbage i tiden, og en lille udstilling i de restaurerede mu-



seumslokaliteter omkring den gamle observatoriebygning fortæller om udviklingen inden for astronomien.

Den unge mand, der trodsede støvstormen og passede souvenirshoppene for de få turister, forsøgte forgæves at sælge lightere med formand Maos portræt, også dem der kunne spille strofer af "Østen er rød". Lige så ringe held havde han med at afsætte små pandabjørne, der vrikkede rundt med selvløsende øjne og kunne spille Lambada.

Men midt i det hele lå en lille, spændende børnebog, som han fik solgt. Den var billig, men interessant, fordi den beskæftigede sig med, hvad der rører sig på himlen, nemlig om astronomi og rumfart for børn - på kinesisk. Så vores stakkels guide måtte holde for, for der var naturligvis i bagerste del af bogen et afsnit, der åbenbart beskæftigede sig med ufoer og spørgsmålet om liv i universet.

Bogens to kinesiske forfattere omtaler, at begrebet flyvende tallerkener opstod i USA i 1947, og at der havde været en lang række

226 生活中国天文

但也是模糊的。正由于是模糊不清的图片，所以才带来许许多多猜测与想象。

飞碟又叫“UFO”，是英语“不明飞行物”的简称，这种飞行物有什么特点呢？从各方面的报道来看，至少有这么几个，①来去突然，行驶神秘，难以预测；②飞行路线不符合天体运行的轨道形式（椭圆形、抛物线、双曲线）；③大多出现在僻静之处，出现在各国或各地区的边界上空，出现在荒无人烟的地方；④至今未找到它的实体。

那么飞碟究竟是什么东西呢？

1969年，美国一个由专家组成的调查小组发表了长篇报告。根据对一万两千多起飞碟案例的调查分析，表明绝大多数是在大气中的现象，例如，有的是人造卫星重返大气层焚烧的现象，有的是气球或者飞机，有的是发光云、球状闪电，有的是空军发射的试验物，还有一些是人们的错觉或幻觉，还有一些更是有意编造的故事或者伪造的照片。

observationer verden over. Det nævnes, at der i USA i 1969 blev offentliggjort en undersøgelse, der viste, at der ikke var hold i observationerne. I afsnittet om ufoer nævnes, at visse mennesker hævder at have været ude for såkaldte bortførelser fra rumfolks side. Men at man ikke kan være sikker på sådanne påstande. Så diskussionen går stadigvæk på, hvad det er, folk iagttager på himlen.

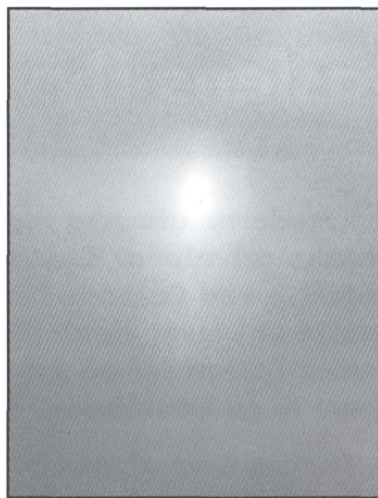
Det gjorde den også i 1995, da der var en udstilling i Beijing med fotos og tegninger af ufoer. Det var dog ofte svært at se, hvad billederne forestillede, da de var slørede og uskarpe. Med på udstillingen var også direkte forfalskninger samt billeder af naturlige himmelfænomener, som kunne mistolkes: fly, lyn, skyformationer m.v.

Den kinesiske børnebog diskuterer, om der er opstået liv på andre planeter, og om et sådant muligt liv ligner os mennesker. Mange mennesker tror på liv på andre planeter. Og mener at det har at gøre med ufoer, der også kaldes "Båden bag stjernerne". Hvorfor folk tror på sådanne ting, det kan man kun gisne om, siger forfatterne, der fik bogen udgivet på et statsforlag i Beijing i 1997.

På vej hjem havde vi god mulighed for at se Den store kinesiske Mur fra luften. Og endnu en gang skal det understreges, at muren iøv-

rigt ikke kan ses fra Månen, som det så ofte hævdes.

Vi så ikke ufo-fænomener under vor ni timer lange flyvning hjem. Over Sibirien var der dog fra 10 kilometers højde lejlighed til flere gange at iagttage det kendte bisolsfænomen, altså et spejlingsfænomen, hvor et tyndt skylag under flyet reflekterer den højereliggende sols lys. Man kan så se den spejlede sol flyve rundt mellem skyerne. Bestemt af stor interesse for en gammel "entusiast". □



En bisol fotografert i 10 kilometers højde over Sibirien.

UFOer – tæt på et mysterium

SUFOI's populære video er snart udsolgt! Videoen varer en halv time og indeholder nogle af de bedste danske sager samt ufo-optagelser fra både Danmark og udlandet. Flere optagelser er enestående og aldrig vist før i Danmark. *UFOer – tæt på et mysterium* er professionelt produceret i samarbejde med firmaet Estrella. Prisen er helt i bund – **kun kr. 90,00**

Videoen bestilles ved at indbetale kr. 90,00 + kr. 17,00 (porto/ekspedition), i alt **kr. 107,00** på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte. Skriv bestillingsnummer **V-001** på modtagerdelen.

Metangas kan måske løse gåden om Heksehullet

I de tidlige 1970'ere blev en 23 meter lang ståltrawler fundet i ét stykke, viklet ind i et fiskenet og stående på kølen på 140 meters dybde 145 km nordøst for Aberdeen.

Den er endnu ikke identificeret, men det drejer sig højst sandsynlig om en båd bygget mellem 1890 og 1930. Det kan være den 123 tons tunge damptrawler North East, som forsvandt med en besætning på otte mand uden at efterlade sig et eneste spor. Den sejlede ud fra Aberdeen den 21. december 1894. Fartøjet havde kurs mod fiskebankerne 290 km nordøst for Aberdeen og med kul nok til tre uger.

En ny teori om årsagen til forliset kom frem under de seneste undersøgelser, som marinegeologen Alan Judd fra University of Sunderland foretog af havbunden i området sidste efterår.

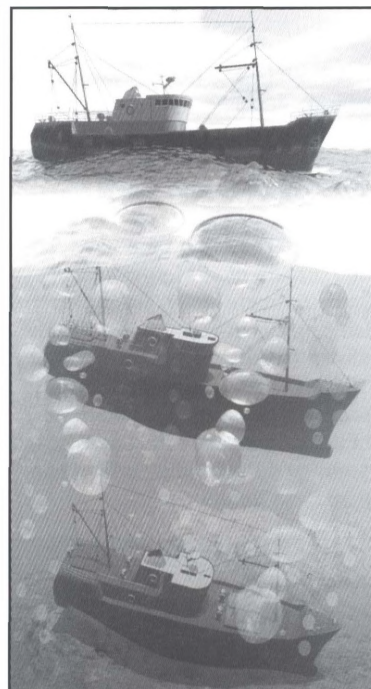
Området, som er 100 meter i diameter og kendt som Heksehullet, er fuld af "koppear". De stammer fra metangas, som sivede ud for måske 10.000 år siden, selv om der er tegn på gasudslip så sent som i 1970'erne. □

Billeder taget med en undervandsrobot viser, at trawleren sank med skroget horisontalt.

"Det betyder, at vi kan udelukke en kollision eller et hul i skroget," siger Alan Judd, "ellers ville den være sunket på samme måde som Titanic."

Gassen produceres normalt under havbunden, når biologisk materiale nedbrydes. Gassen ændrer vandets sammensætning og dermed dets opdriftsevne. Et skib, som uheldigvis kommer ind i en strøm af opsivende metangas, vil synke, da det befinder sig i en slags elevator-skakt, og besætningsmedlemmer, som hopper i vandet iført redningsvest, vil også blive suget ned. Gas under vandoverfladen er en kendt risiko for boreplatforme. Hvis man rammer en gaslomme under en boring, kan udslippet sænke boreplatformen.

Metangas-hypotesen har tidligere været fremme som en forklaring på de mystiske forlis i "Bermuda Trekanten", men tilfældet ved Heksehullet er det første konkrete bevis på, at metangas kan forårsage skibsforslis. □



Biologisk materiale i opløsning producerer metangas, som siver op gennem vandet som store gasbobler. Vandets sammensætning ændrer sig dramatisk, og skibe kan synke, da boblerne ødelægger opdriften. (Tegning: Alexander Tomlinson)

Kilde: *Fortean Times*, nr. 143
Oversættelse: /for

Fantasiens flyvning

Det er alment kendt, at den moderne ufo-æra tog sin begyndelse den 24. juni 1947, da den amerikanske privatpilot Kenneth Arnold observerede ni uidentificerede flyvende objekter ved Cascade-bjergene i staten Washington. Arnolds oplevelse er blevet vendt og drejet og fortolket i årtier. Nu har englænderen James Easton set på Arnolds oplevelse endnu engang - og han er nået frem til en konklusion, som skaber debat.

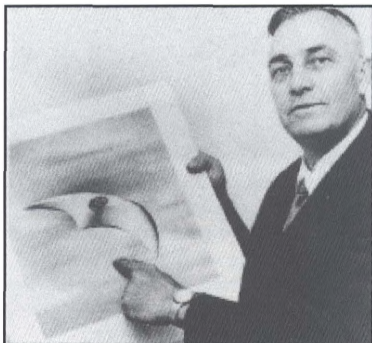
AF JAMES
EASTON

Kenneth Arnold var tidligere fodboldstjerne fra North Dakota, men solgte, installerede og vedligeholdt brandsikringsudstyr i 1947. Han rejste meget og fløj i et lille Call-Air fly, som var specielt bygget til at flyvning i "områder med høje bjerge".

På den skæbnesvangre dag var han på vej i sit fly til Pendleton (Oregon) med et stop i Yakima (Washington) efter at have arbejdet hos Chehalis Air Service, Washington. Hans rute bragte ham tæt på et område, hvor man mente, at et af marinens C-4G transportfly var styrtet ned. Det var sydvest for Mount Rainier i Cascade-bjergene. Der var en dusør på 5.000 dollars til den, som fandt flyet, så Arnold havde afsat en time til at søge efter vraket. Det var under denne eftersøgning, at han så de ni objekter.

Arnold troede først, at det var gæs. Da deres hastighed forekom ham for høj, antog han dem for at være militærfly. Han undrede sig dog over, at han ikke kunne se nogen hale på dem.

Objekterne så ud til at have retning direkte mod Mount Adams. Da de militære jettflys hastighed dengang var et varmt emne blandt piloter, besluttede Arnold sig til at "beregne" deres hastighed. Ved at bruge begge bjerge som markører, målte han passagen til at tage et minut og 42 sekunder, hvilket han mente var "ret hurtigt".



Kenneth Arnold fremviser en kunstners gengivelse af det objekt, som han så.

Da Arnold landede i Yakima, bad han om en privat samtale med en bekendt, Al Baxter, leder af Central Aircraft. Arnold fortalte Baxter, hvad han havde set og tilkaldte derefter flere piloter, så de kunne høre hans beretning. En af dem mente, at Arnold snarere havde set fjernstyrede missiler fra Moses Lake. På den måde blev kimen til "tallerken myten" lagt under mellemlandingen i Yakima. Efter hvad han erindrer - i hans bog *The Coming of the Saucers* (1952) - voksende myten meget hurtigt:



"Jeg gjorde mig klar til at tage videre. Jeg gik hen mod mit fly, startede og lettede med kurs mod Pendleton, Oregon. Jeg husker, at jeg havde glemt at nævne, at et af disse fartøjer så anderledes ud end de andre. Det var mørkere og med en meget anderledes facon. Jeg havde heller ikke fortalt gutterne i Yakima, at jeg havde beregnet denne formations hastighed inden for meget nøjagtige rammer. Mens jeg fløj til Pendleton, tog jeg mit

kort ud af holderen på instrumentbrættet, greb en lineal og forsøgte at beregne hastigheden i miles pr. time. Det var lidt besværligt både at styre flyet og foretage en beregning samtidig. Da tallene så helt forkerte ud, troede jeg, at jeg havde regnet galt og hellere måtte vente, til jeg var landet i Pendleton, før jeg foretog en seriøs beregning.

Da jeg landede i den store lufthavn i Pendleton, stod der mange mennesker og ventede på mig. Da jeg steg ud af flyet, blev der ikke sagt noget. De stod blot og stirrede på mig. Jeg kan ikke huske, hvordan emnet dukkede op i de første minutter efter, at jeg var landet, men i løbet af forholdsvis kort tid lyttede alle i lufthavnen til min beretning. Jeg nævnte den hastighed, som jeg havde beregnet, men forsikrede alle om, at mine beregninger var elendige." (1)

Arnolds beregninger blev bekræftet, og den hastighed, som han havde givet et overslag på, viste sig at være 1.200 mph, det er 1.931 km/t. Det var en dobbelt så meget, som kendte jettfly fra det amerikanske flyvevåben kunne flyve. (Det skete under den kolde krig, så mange fandt det forvirrende, at amerikans bedste fly blev overgået).

Arnold beskrev, hvordan disse ni objekter fløj i en formation, der lignede "halen på en kinesisk drage", som blafrede i vinden, eller "speedbåde på oprørt hav". Han tilføjede: "De fløj, som en tallerken ville gøre, hvis den slog smut på vandet."

Denne sammenligning - som egentlig skulle beskrive deres bevægelse - blev i det efterfølgende medievanvid misforstået som en beskrivelse af objekternes udseende. Så begrebet "flyvende tallerkner" var født.

I de allerførste avisartikler - som stammer fra tiden før de flyvende tallerkners mytologi fik et fast greb

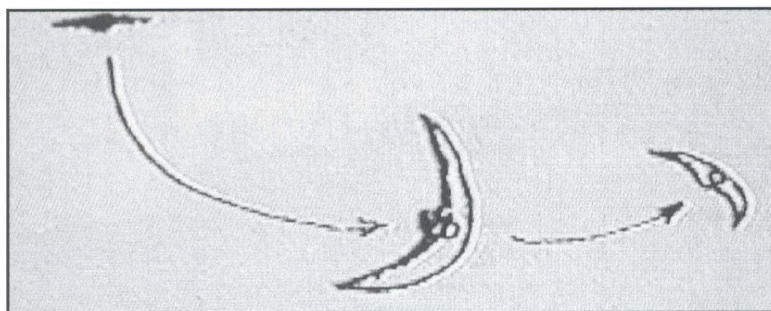
i fantasien - kan vi finde Kenneth Arnolds tidligste udtryk. Han beskrev objekterne som "flade som pandekager og lidt flagermusformede" ifølge East Oregonian den 26. juni (Pendleton, Oregon). Det var "halvmåneformede fly," citerede Oregon Journal den 27. juni Arnold for at have sagt:

"Det så ud, som om de vibrerede. Jeg ledte efter deres haler, men opdagede, at de ingen havde. De var halvmåneformede, ovale for og konvekse bag."

Der står helt klart, at Arnold ikke beskrev "flyvende tallerkner", ufo'er, som de normalt opfattes. I et radiointerview i KWRC den 25. juni bekræftede han disse mærkelige detaljer:

"Jeg kunne ikke finde deres haler...min observation af disse særlige fartøjer, varede ikke mere end omkring to og et halvt minut, og jeg så dem kun tydeligt, da de så ud til at vippe let med vingerne, eller hvad det var, og sollyset ramte dem. De lignede noget i retning af en pieform, som var skåret ud i halve med en form for en konvex trekant i bagenden."(2)

Det er interessant af bemærke sig, hvordan Arnold på dette tidlige tidspunkt betegner objekterne som "fartøjer". Tænkte han allerede på,



at disse objekter ikke kom fra Jorden?

På den tegning, som fulgte med hans rapport til flyvevåbenet dateret den 12. juli 1947, havde Arnold vist objekterne som næsten "skohæl"-formede. På det tidspunkt, hvor hans bog blev udgivet, påstod Arnold, at det andensidste objekt var anderledes med en mere halvmånelignende form. I den seneste genudgivelse af Arnolds tegninger, er der en detalje, som stort set er oversat i hans skrevne og fortalte beretninger. Arnold har givet objekterne en mørkere kant eller vingespids. Som vi senere skal se, kan dette have stor betydning for en endelig identificering af disse gådefulde, flyvende objekter.

Som en erfaren pilot må Kenneth Arnold anses for at være et troværdigt vidne. Men hvad var det han

så, og som kan have forvirret ham i en sådan grad? Den mest indlysende forklaring er, at det var en formation af militærfly, som han af visse grunde ikke kunne genkende, og at han tog fejl med hensyn til deres hastighed.

Ved første øjekast er der visse interessante aspekter ved denne hypotese. Arnolds halvmånelignende objekter ligner det koncept med haleløse "flyvende vinger", som John "Jack" Northrop i USA bandede vej for. Northrops XB-35, YB-49 og især YRB-49A svarede alle til Arnolds beskrivelse.

Det var imidlertid sådan, at op til den 24. juni 1947 var der kun bygget ét XB-35, og på grund af mekaniske problemer havde det stået på jorden siden september året før. Det andet XB-35, som blev bygget, var på sin jomfruflyvning den 26. juni 1947, to dage efter Arnolds observation. Testflyvningen fandt sted ved Muroc Dry Lake (senere omdøbt til Edwards Air Force Base) i Californien, meget langt fra Cascade-bjergene i staten Washington. Northrop YB-49, en jetpropel udgave af XB-35, var på sin første flyvning den 21. oktober 1948. Der var kun bygget én YRB-49A, men den kom ikke på vingerne før maj 1950.

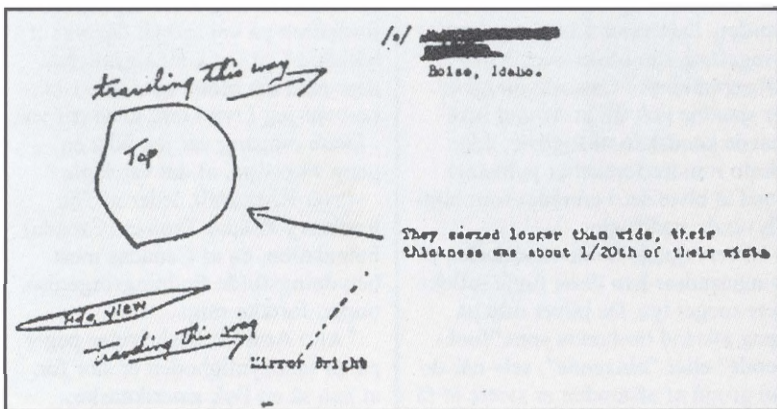
I Tyskland havde Horten-brødrene - samtidig med og modstykke til Jack Northrop - også udviklet det nyskabende "flyvende vinge"-design. Deres Ho IX (også kendt som Go 229) var tæt på at blive produceret ved Anden Verdenskrigs afslutning. Sidst i april 1945 blev Horten fabrikken i Friedrichsroda besat af amerikanske tropper, og et Ho IX flyskrog blev transporteret til USA. Designet var næsten identisk med Arnolds halvmåneformede tegning.

Så årtier før vore dages rygter om erhvervet alien-teknologi ved Area 51 kunne flyvevåbenet have muntret sig med hemmelig udvikling, ikke på baggrund af et alienfartøj, men ud fra et tysk? Flyhistorikere synes dog overbeviste

Denne tegning cirkulerer på internettet og skulle angiveligt være lavet af Kenneth Arnold. Kender nogen af læserne til tegningens oprindelse?



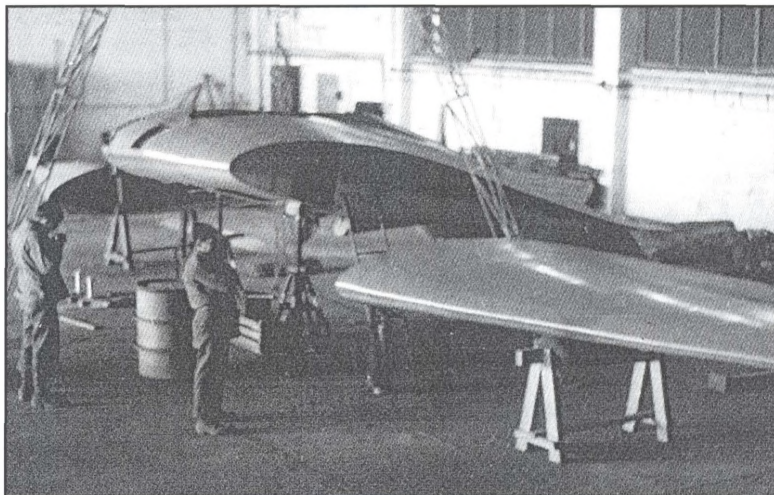
Verdens første haleløse, jetdrevne bombefly var denne Northrop YB-49, som kom i flyvevåbnets tjeneste i 1949.



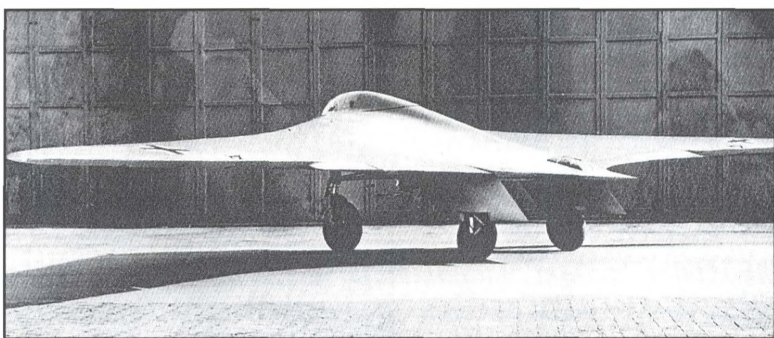
Arnolds tegning i den rapport af 12. juli 1947, som han afleverede til flyvevåbenet.

Observationer

Amerikanske teknikere undersøger den delvist samlede prototype til Gotha 229 fundet ved Leipzig mod slutningen af Anden Verdenskrig.



Den første Go 229 fløj som et svævefly.



om, at det erobrede Ho IX flyskrog aldrig blev gjort færdigt og testet i USA. Selv om det var sket, hvad så med de otte andre haleløse objekter, som ledsagede det og fløj med samme hastighed?

Lighederne mellem eksperimentale flyvende vinger og Arnolds "flyvende tallerkner" er derfor blot et bemærkelsesværdigt sammenhæng og ikke andet. Den hypotese, at Arnold så ni sådanne tophemmelige, haleløse fly holder tilsyneladende ikke.

Hvis Arnold ikke så hemmelige fly, bør vi nok spørge om (før vi springer ud i det og påstår, at de kom fra en anden verden), hvilke andre jordiske fænomener der kan passe til de ni flyvende objekter i formationen. Det var ufoforskeren Martin Kottmeyer, som kom med en lovende forklaring: fugle. I juli 1997 foreslog han, at det var en flok svaner, der narrede Arnold.(3)

Nøglen til en forklaring ligger i Arnolds beskrivelse af objekternes flyvemåde. Fugle og fly har særlige kendetegn - kendt af fuglekiggere som "jizz" - og ud fra det, kan man foretage en identificering, selv hvis den oprindelige observation ikke var overbevisende.

Som en start på mine egne

undersøgelser, forelagde jeg sagen for erfarne ornitologer i Amerika. Jeg kontaktede en internetbaseret diskussionsgruppe, Pacific Northwest birders, og fremlagde grunden til min henvendelse. Jeg gav et kort resume af Arnolds beskrivelse og spurgte, om der var nogen lokale fuglearter, som kunne have udløst observationen.

Arnolds detaljer blev faktisk genkendt af de amerikanske fuglekiggere, og pludselig havde vi en kandidat: en formation af amerikanske, hvide pelikaner.

Den hvide pelikan (pelecan userythrorhynchos) lever vildt i Washington og er den største fugl i Nordamerika og blandt de største i verden. Den vejer 15 kg, og dens vingefang kan blive over 3 m. Observationer i Cascade-bjergene er sjældne nok til, at Arnold ikke havde kendskab til fuglene, ikke desto mindre fortsætter pelikaner med at blive set i området som højt-flyvende trækfugle.

Overvejende hvide med sorte vingespidsen kan disse fugle reflektere meget lys. De bliver ofte på lang afstand beskrevet som "funklende" eller "blitzende", selv når de på grund af afstanden er svære at få øje på. De er også "haleløse" med

et "flagermuslignende" omrids.

Michael Price fra Vancouver kom først med et forslag:

"Stedet taget i betragtning - 40 km fra Mount Rainiers isfyldte sider - vil is reflektere ret godt og kaste nok sollys op mod fuglenes undersider, så de fremstår meget klare. Se blot på den meget tydelige hvide underside, som en voksen hvidhovedet måge har, når den flyver over sne en vinterdag med solskin."

Han fortsætter:

"Der er en mulig kandidat i området på den årstid. Dens farve, størrelse og silhuet under flyvning - en og tilbøjelighed til at flyve i formation i stor højde, kunne skabe alle detaljer hos det fænomen, som Arnold så: en flok hvide pelikaner. De er store nok til at kunne ses på lang afstand, de flyver i formation, og hvis lyset blev reflekteret fra en stor nærliggende isdækket tinde, ville deres overvejende hvide underside reflektere masser af lys i nøjagtigt det mønster, som Arnold beskrev."

Price konkluderede: "Jeg vil fremlægge den hypotese, at det var en lille flok amerikanske, hvide pelikaner på vej sydover set af en, der ikke er fortrolig med refleksioner fra fugles undersider. Det vil i det mindste være en lige så god forklaring som et objekt fra en anden planet."

Prices kollega, Don Baccus, er enig og fortæller, hvordan fugle kan se ud under flyvningen:

"Jeg kan komme i tanke om mange fugle, som kan karakteriseres ved en sådan rytme og bogstaveligt talt tindre hvidt, mens de svinger fra svævende til baskende."

Richard Rowlett fra Seattle er enig med de andre:

"Hvide pelikaner var det første, jeg kom i tanke om, da jeg for nogle få år siden fløj over Barancas i det vestlige Durango, Mexico, øst for Mazatlan, og så en højt-flyvende formation på vej sydpå. Det var et lykketræf, at jeg kunne genkende dem med det blotte øje. Selv i kikkert var jeg i tvivl om, hvad det var, i første omgang var jeg ikke en gang sikker på, at det var fugle."

Peter Kingsmill, leder af The Redberry Pelican Project (Canada) Foundation, en af Canadas mest betydningsfulde fredningsorganisationer, fortalte mig:

"Alt i Arnolds beskrivelse peger på, at sandsynligheden er stor for, at han så en flok amerikanske, hvide pelikaner: formationen, hen-

tydningen til halen på en kinesisk drage osv. Jeg har også selv været forvirret over optiske illusioner på lang afstand, når disse fugle ses med bakker som baggrund."

Skønt de er meget kluntede på jorden på grund af de store vinger, er pelikanerne majestætiske i luften og kan skyde en overraskende høj fart, som Mike Havener, svæveflyver, har beskrevet, da han fløj ved siden af en flok pelikaner (4):

"Mit svævefly har en stallinghastighed på 61 km/t. Jeg fløj med en hastighed på 84 km/t mellem termiske opvinde, og disse fugle blev ved at flyve ved siden af mig."

Kunne Arnold have misfortolket sted og afstand til objekterne? Han troede, at objekterne var mange kilometer væk. Men andre forsøg på at løse de flyvende tallerknens gåde har antaget, at Arnold kunne have fejlbedømt perspektivet med de snedækkede bjerge som baggrund.

Martin Kottmeyer skrev:

"I 'The Coming of the Saucers' skrev Arnold, at de fra det ene øjeblik til det andet forsvandt, bag en forrevet tinde, som rager frem fra Mount Rainier'. I sine erindringer fra First International UFO Congress skriver Arnold: 'Da de drejede og fløj hen mod mig, var de meget spinkle, og de forsvandt rent faktisk fra mit synsfelt bag et fremspring på Mount Rainiers snefyldte top.' Dette giver en reel mulighed for at finde stedet på et geologisk kort."

Kottmeyer fortsætter:

"Arnold anslog, at flyet befandt sig i en højde på 2.800 m plus/minus 300 m. Opgaven er nu at lokalisere et sådant fremspring omkring 2.500 m oppe. Det gav lidt af en overraskelse. Der findes ikke sådan et fremspring mellem Mount Rainier og Mount Adams. Det nærmeste, som jeg kunne finde, var Pyramid Peak. Det er kun 2.114 m højt og står foran Mount Rainier. Der er en lille tinde kaldet Little Tacoma. Den er omkring 3.000 m høj, men står på den forkerte side af bjerget set fra Arnolds position. Det er måske at gå lidt for vidt at antyde, at han enten beregnede sin position eller højde så langt ved siden af."

I et forsøg på at løse denne geografiske gåde, henvendte jeg mig igen til folk med et godt lokalkendskab. David Basset, bjergbestiger med et uhyre godt kendskab til Mount Rainier og de omkringliggende bjergtoppe, svarede:

"Den forrevne top, som du refererer til, er helt klart Little Tahoma. Den er forrevet, fordi den ikke er dækket af is og meget stejlt. Den rejser sig fra foden af Mount Rainier på den østlige eller sydøstlige side. Du fortæller, at observationen fandt sted fra vest eller sydvest. Det giver lidt problemer, da den er på den anden side af bjerget, men jeg er sikker, at det er Little Tahoma, der omtales. Little Tahoma ser ud til at være meget højere end de andre bjerge tæt ved Rainier."

I Mount Rainier National Park bekræftede parkguide Chris Trotter og parkens naturforsker Douglas Kraus dette:

"Mine medarbejdere er enige om, at den 'forrevne top' er Little Tahoma. Denne top kan ses fra mange steder omkring bjerget."

Det ser altså ud til, at Little Tahoma (eller Tacoma) er den eneste tinde, som passer med Arnolds beskrivelse, og at den kan ses fra hans position. Hvis vi accepterer dette, er det et alvorligt tilbageslag for ufologien.

Arnold stolede på, at han ved hjælp af objekternes tilsynkomst og den kortvarige forsvinden bag en fjern bjergtop kunne fastslå afstanden til objekterne og dermed deres hastighed. Arnold fløj mere eller mindre mod øst i retning af Mount Rainiers skråninger. Han fortalte, at objekterne fløj i sydlig retning og passerede lige foran ham ved Mount Rainiers vestlige skrånning. Little Tahoma befinder sig imidlertid på bjergets fjerne østlige side. Den mest indlysende konklusion er, at Arnold misfortolkede, hvordan disse ni objekter kortvarigt forsvandt bag den fjerne tinde. De må i virkeligheden have passeret foran den.

Som en kommentar til denne usikkerhed i opfattelsen af perspektivet skrev Kottmeyer:

"Normalt foretrækker man de første beretninger frem for de senere, men Congress memoiret er bedre til at afdække, hvad der skete her. Da objektet drejede, blev det rent optisk så tyndt, at dets tykkelse kom under grænsen for, hvad der er muligt at skelne for det menneskelige øje, og på den måde forsvandt det kortvarigt ud af syne. Bjergets ujævne overflade gav mulighed for at skabe en illusion af, at objektet forsvandt bag en del af bjerget. Forsvindingsnummeret så ud til at være forårsaget af et fremspring, som rent faktisk ikke var der. Uden en sikker lavere afstandsbedøm-

melse er der åbnet for den mulighed, at objekterne var tættere på Arnold, end han formodede."

På spørgsmålet om, i hvor stor afstand formationen kunne ses, svarede Mike Havener, svæveflypiloten:

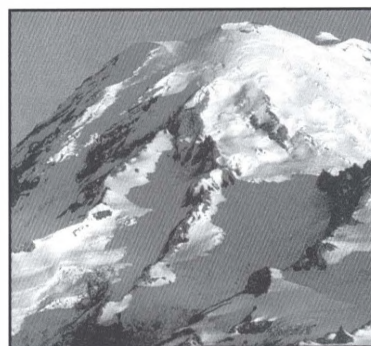
"Sigtbarhed afhænger af flere faktorer. Den, der har størst betydning, er selvfølgelig, hvor meget 'dis' eller andre småpartikler, der er i luften (det vil sige smog og røg). I lave højder er sigtbarheden lavere som følge af dette. I stor højde kan objekter som fx en pelikans hvide krop stå i stærk kontrast til den blå himmel. Jeg (en pilot med gennemsnitssyn) kan skelne disse pelikaners grundlæggende form (en krop med vinger) i en afstand på omkring 6,5 km, når jeg flyver over disen. I en afstand på 7 til 10 km bliver de blot til små prikker."

Det, der kan have vildledt Arnold, er, hvordan disse fugle anvender en karakteristisk basken med vingerne og en glidende bevægelse. På videofilm, som jeg har set, efterfølges en typisk tre sekunders basken med vingerne af 12 sekunders glidende flugt. I løbet af et minut vil dette være lig med henholdsvis 12 og 48 sekunder. Hvis de var kilden til Arnolds uidentificerede objekter, og han anslog observationen til at have varet omkring to og et halvt minut, så havde han i alt under sin observation set glidende flugt i to hele minutter. I dette tidsrum har de strakt vingerne ud og måske reflekteret lys.

Hav dette i erindring, når du læser Arnolds beskrivelse i hans bog:

"Et andet af disse fartøjers karakteristisk træk, som gjorde et voldsomt indtryk på mig, var, hvordan de flagrede og sejlede, vippede med vingerne og udsendte meget klare blå-hvide glimt fra overfladen."

Dette er nøjagtigt, hvad den amerikanske, hvide pelikan gør. Denne kombination af "basken og sejlen"



Little Tahoma er den bjergtop, der efter James Eastons mening, passer bedst til Arnolds beskrivelser af det bjerg, som objekterne blev set foran.

Observationer

er karakteristisk for den amerikanske, hvide pelikan.

"Den mest simple form for flyvning, mere simpel end basken eller svæven, er glideflugt. Svaler praktiserer glideflugt, flere kraftige slag med vingerne og så glideflugt. Sådan flyver pelikaner i formation." (5)

En anden ting, som ikke er så kendt, er, at Kenneth Arnold havde den anden "nærobervation" blot fem dage senere. Her så han et antal små objekter "blafre og blinke i en mat, gyldengul farve."

Han skriver i "The Coming of the Saucers", at da han skulle til at lande på La Grande flyveplads i Oregon, så han "en klynge på omkring 20 til 25 messingfarvede objekter, som lignede ænder." De så ud til at have en diameter på omkring en meter, fortalte Arnold, men "jeg vidste, at det ikke var ænder, for ænder kan ikke flyve så hurtigt."

Ænder kan flyve med hastigheder på op til 120 km/t, og det ser ikke ud til, at der er nogen tvivl om, at det var fugle, sandsynligvis vildhøns, og ikke en mindre fremmed invasionsflåde. Arnold opdagede dog ikke, at det var fugle, selv om de kun fløj omkring 370 m fra hans fly. Han bemærkede endda:

"Jeg blev lidt overrasket, da jeg så, at de fløj på samme måde som de store objekter, jeg så den 24. juni."

Det kan virke lidt mærkeligt for os, at Arnold overså disse åbenbare grundtræk i begge observationers natur. Hvis man forudsætter - at hans flyvende tallerkner var en formation af amerikanske, hvide pelikaner - hvorfor kunne han så ikke se, at det var en formation af pelikaner?

Det var de "spejllignende" blink, som fangede hans opmærksomhed, hvilket også blev nævnt i de første avisartikler og radiointerview, hvor

han sagde:

"Det var omkring 40-45 km fra Mount Rainier. Jeg steg op i en højde på 3.200 m, og jeg så til venstre for mig en kæde, som lignede halen på en kinesisk drage bølge i vinden, flyve med en frygtelig hastighed forbi Mount Rainier. Det første, jeg tænkte, var, at det var gæs, fordi de fløj som gæs, men de fløj så hurtigt, at jeg straks ændrede mening til, at det var en formation nye jettfly."

Nogle få uger senere skrev Arnold i sin rapport til flyvevåbnet, at den intense refleksion først kunne ses, da objekterne var i en betydelig afstand nord for Mount Rainier. Senere skrev han i sin bog, at de lysglimt, som kom fra objekterne "mere end 150 km" mod nord, var så kraftige, at de "oplyste overfladen på mit fly".

Arnold kendte tydeligvis ikke den usædvanlige bølgen - som en rutschebane eller "hoppen på vandet" - og "dragelignende" flyvning, som pelikaner i formation har. De kan til tiden forvirre selv erfarne piloter og fuglekiggere. Under min forskning, har jeg fundet følgende beskrivelse af pelikaner i en artikel af Alexander Virden. Bemærk lighederne med Arnolds indtryk af, hvordan hans ni objekter lignede "halen på en kinesisk drage":

"Det var som en krusning, da de begyndte at stige. De fulgte ham ned. Alle ventede på, at den forreste fugl begyndte at baste med vingerne, to kraftfulde slag, før de svævede igen. Den stakkatoagtige bevægelse er som den første film af en fugl under flugten, ét billede ad gangen.

Så så jeg, at der var 30 fugle i en lang række, så fulgte anden og tredje eskadron til venstre og højre. Bombefly, de er for store til at være jagere, dog mere yndefulde, flyver de i en perfekt formation. Den anden og tredje gruppe strækker sig

som en vifte ud fra den centrale linje, dannende fejlfrie, flyvende store V'er.

Solen brænder et negativ af det hvide på deres perfekte stive bagerer ind i min hjerne, blænder mine øjne for alt andet. Ser frem, det første, der passerer, er nu diamanter med sorte spider...De ligner crepepapirstimler, bånd i en usynlig vind."

Da Arnold hen ad vejen har fremhævet visse detaljer, er der ingen tvivl om, at de usædvanlige, reflekterede lys fra nogle af de hvide fugle på afstand kan være illusorisk. Bemærk følgende fra en kendt forfatter:

"Det var på den anden side af Jorden - i Brisbane, hovedstad i Queensland. Jeg var i et kontor med udsigt over byen (hvis jeg husker rigtigt, forhandlede jeg importlicens med en toldinspektør), og det var sidst på eftermiddagen. Solen stod lavt over horisonten, og en kæde af sølvagtige diskos bevægede sig langsomt fra nord mod syd.

De lignede metalliske spejle, og de svingede eller flikflakkede med en regelmæssig vippende bevægelse. Jeg kunne end ikke gætte på deres størrelse eller afstanden. De var så klare og små mod den mørke himmel, at det næsten var umuligt at bestemme deres facon, men de gav et indtryk af at være elliptiske. Jeg erindrer ikke, om jeg i de få minutter, før de kom nærmere, spekulerede på, om det var begyndelsen på en martiansk invasion. Det var den eneste gang, jeg nogensinde har set en flåde af lærebøger-nes flyvende tallerkner.

I dette tilfælde viste forklaringen sig at være noget, som jeg allerede kendte - men ikke troede. Mange ufoobservationer (inklusive en, som er med i en prist og autentisk film) skyldes, har jeg læst, fugle, som reflekterer sollys under usædvanlige omstændigheder. Denne teori synes så absurd, at jeg hånlige afviste den. Men det er altså korrekt.

De lys, jeg så flikflakke over Brisbane, var såmænd ikke andet end måger. Deres vingers underside agerede spejle. Selv om jeg har boet ved havet en fjerdedel af mit liv og stadig gør det, er dette den eneste gang, jeg nogensinde har set det fænomen, og jeg vil aldrig have troet på det, hvis jeg ikke havde set det med mine egne øjne. Indtrykket af, at de var svingende, metalliske skiver, var så virkeligt. Det kunne have snydt alle."

Dette er ikke skrevet af en hr.



En flok amerikanske, hvide pelikaner.

Observationer

hvem-som-helst, men af science-fiction forfatter Arthur C. Clarke i et essay fra 1958, "Things in the Sky".

Da jeg begyndte på min efterforskning, var jeg naturligvis klar over, at forklaringen på Arnolds centrale "ufo"-observation kunne være en formation af fugle. Forestil jer min overraskelse, da den amerikanske historiker Ed Stewart samtidig afslørede en for længst glemt avisartikel fra "British Columbian" fra New Westminster. Denne sensationelle historie blev trykt den 12. juli 1947, kun to en halv uge efter Arnolds observation:

Siger flyvende tallerkener er pelikaner

Spokane, Wash., 12. juli (BUP). "En erfaren pilot fra Northwest Airlines, som havde fløjet over nordvestamerikas 'flyvende tallerken' land i 15 år, fjernede i dag al glamouren fra de flyvende skiver. Alt, hvad folk har set, siger han, er pelikaner. Eller måske gæs eller svaner.

Kaptajn Gordon Moore afslørede, at han og hans andenpilot Vern Kesler var på tallerkenjagt sidste onsdag på en regelmæssig flyvning mellem her og Portland, Oregon. Kesler var sikker på, at han havde set nogle flyvende tallerkener den 2. juli, og piloterne var udstyret med filmkameraer og kikkerter i tilfælde af, at det skulle ske igen.

'Pludselig så vi ni store, runde skiver, der bølgede sig nordover 600 m under os,' fortalte Moore.

Vi undersøgte det nærmere og opdagede, at de var rigtige alle sammen - rigtige pelikaner."

Om kaptajnen har ret i sin antagelse af, at de flyvende tallerkener har denne meget mærkværdige oprindelse, kan vi ikke være helt sikre på. For Kenneth Arnold er den eneste, der ved, hvad han så.

Arnolds beretning blev behandlet af medierne med en vis skepsis og sporadisk latterliggørelse. Det er ironisk at indrømme, at hvis Moore og Kesler ikke havde fundet en kilde til disse "ni store, runde skiver", som de snublede over, ville deres observation også have været en meget omtalt ufoobservation, især da den har så stor lighed med Arnolds både angående tid og sted. Den ville utvivlsomt være blevet brugt som en støtte for Arnolds oplevelses uforklarlige natur.

Da flere og flere begyndte at rapportere om observationer af "flyvende skiver", skiftede medierne holdning. Snart blev fænomenet og det omfang, som observations-"bølgerne" havde, et pinligt begreb for den amerikanske regering og militæret, da herredømmet over eget luftrum stod på spil. I et vist omfang er dette dilemma en del af arven efter Arnold.

Kilde: *Fortean Times*, nr. 137 (www.forteanimes.com) Oversat af: -for & kmh

Noter

1. Kenneth Arnold og Ray Palmer: *The Coming of the Saucers*, 1952, side 14.
2. *International UFO Reporter*, marts-april 1995, vol. 20, nr. 2.
3. Martin Kottmeyer: *Resolving Arnold - Part 2*, In *The REALL News*, juli 1997, vol. 5, nr. 7.
4. Mike Havener: *Soaring with Pelicans*.
5. Roger T. Peterson: *The Birds*, Time-Life International, side 40.

Besøg James Eastons interessante hjemmeside: www.ufoworld.co.uk James Eastons egen e-zine med forklaring på mange ufologiske emner.

Kommentar:

Som man ville forvente, skabte ovenstående artikel debat, da den blev offentliggjort første gang. Her skal blot nævnes to reaktioner fra henholdsvis Jerome Clark (CUFOS) og dr. Bruce Maccabee.

Ifølge Bruce Maccabee, fortalte Kenneth Arnold, "at han så ni halvrunde, tynde (sammenlignet med længden), blanke objekter flyve på linje sydover og passere den vestlige side af Mt. Rainier, og så 'ind og ud' mellem bjergene syd for Rainier...Objekterne befandt sig derfor omkring 30 km øst for ham (han var omkring 30 km vest og 15 km syd for Mt. Rainier, og han fløj mod øst på det tidspunkt). Han tog tid på deres flyvning fra Rainier mod syd til Mt. Adams, en distance på omkring 50 km. De fløj distancen på 102 sekunder. Derfor er den direkte fortolkning af Arnolds observation, at disse objekter bevægede sig med en hastighed på omkring 2.700 km/t."

Kenneth Arnold var selv forbløffet over denne beregning, og senere bagatelliserede han hastigheden til en lige så fantasifuld på 1.900 km/t.

På den anden side, hvis pelika-

nerne blev set flyve mod syd, som James Easton foreslår, og Kenneth Arnold ændrede sin flyveretning fra mod øst til mod syd for at få et bedre overblik gennem sideruden (som han fortalte dengang), er det helt klart, at han hurtigt ville indhente "fuglene" og opdage, hvad det var, han så, ræsonnerer Bruce Maccabee. Men det skete så absolut ikke.

Bruce Maccabee oplyser, at den tids skeptiske videnskabsmænd, deriblandt astronomen J. Allen Hynek og dr. Donald Menzel, uden held forsøgte at forklare Kenneth Arnolds observation. J. Allen Hynek, som så bort fra Kenneth Arnolds udsagn om, at objekterne fløj ind og ud mellem bjergtinderne, mente, at de var 10 km borte og ikke 30 km borte. Det betød en mindre fantastisk hastighed på 650 km/t, så J. Allen Hynek erklærede, at Kenneth Arnold havde set nogle "fly".

Donald Menzel mente, at den distance, som objekterne fløj under observationen, var mindre. Han afviste alle ideer om, at Kenneth Arnold havde set nogle objekter. Han erklærede, at det blot "var bølgende vinde, som fik sneen til blæse op fra bjergryggene." Begge forklaringer, og de andre, som fulgte, er ulogiske og i uoverensstemmelse med Kenneth Arnolds omhyggeligt rapporterede observation, mener Bruce Maccabee.

Jerome Clark er enig:

"Listen over fejlagtige forklaringer på Kenneth Arnolds observation kan for nuværende fylde en hel bog, og James Eastons er blot endnu et kapitel," siger han.

"Der er ikke det mindste bevis på, at de objekter, som Kenneth Arnold så, var pelikaner...Ingen af de 'eksperter', som James Easton omtaler, har nogensinde undersøgt Kenneth Arnolds observation, og ingen - det står helt klart - ved mere om observationen, end det James Easton har fortalt dem. Deres udsagn virker fuldstændig meningsløse...Man får ikke det indtryk, at der er foretaget en balance-ret, objektiv bedømmelse, hvilket er nødvendigt, hvis en så vanskelig sag skal opklares."

Betydningsfulde observationer som Kenneth Arnolds observation fortjener nøje undersøgelser. Noget tyder på, at James Eastons pelikan-teori vil få svært ved at lette. □

Kilde: *CNI News*, vol. 5, nr. 10/kmh

Kort fortalt

Fly med eget liv - men hvad sker der med deres piloter?

Den 4. september 2000 fløj et Beechcraft King Air 200 fly på autopilot i næsten fire timer over tre australske stater og tilbagelagde næsten 3.000 km, før det løb tør for brændstof og styrtede ned. Piloten og otte passagerer blev dræbt.

Koordinatorerne for den australske luftfartsstyrelse slog alarm, da det ikke lykkedes for flyet at lande i Leonora nær Kalgoorlie med ansatte fra Western Australians guldfelter, som er ejet af Sons of Gwalia Minekompagni. Blandt de ombordværende var Barry Wood, 46 år, og hans nevø Justin, 27 år.

33 minutter efter starten blev piloten Ken Mosedale, 50 år, spurgt, hvorfor han fløj højere oppe end 25.000 fod (7.620 m). Han svarede: "Stand by!" - hans sidste ord.

En flyvende læge og et kommercielt fly fulgte flyet tværs over Queensland, til det styrtede ned ved en afsidesliggende kvægstation ved Burketown, lige syd for Gulf of Carpentaria i Queensland. De kunne dog ikke komme i kontakt med flyet, som brød i brand ved nedstyrtningen og derved startede en brand i bushen.

Lufttryksreguleringen i kabinen på et Beechcraft skal kobles til før start. Et lille lys på instrumentbrættet viser, at den er slået til, men der er ingen alarm, der indikerer, at

systemet er defekt eller ikke er aktiveret, og flyets iltmasker bliver ikke udløst automatisk. I 25.000 fods højde kan passagerer overleve uden ilt i omkring tre minutter, før iltmangel fører til desorientering, bevidstløshed og død.

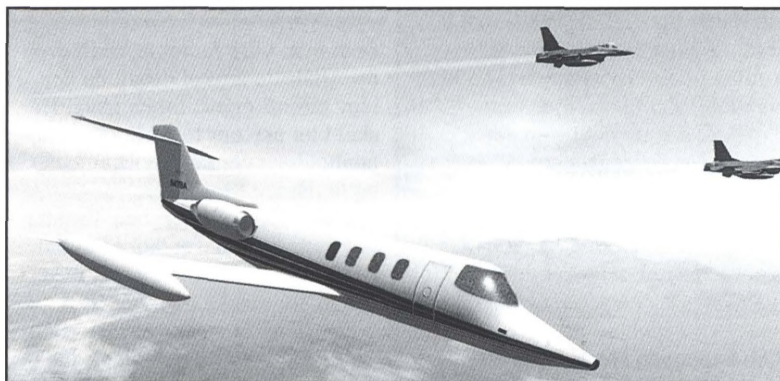
Den 5. juni 1991 skete der noget lignende i samme område, da en RAAF Hornet jager på en rutinemæssig træningsflyvning fløj, indtil den styrtede ned nordøst for Weipa. Da piloten ikke reagerede på et radioopkald, fløj de piloter, som ledsagede Cameron Conroy, 26 år, op på siden af ham og så, at han hang hen over instrumenterne.

Et andet Beechcraft King Air 200 mistede trykket over Queensland den 21. juni 1999. Heldigvis greb en af passagererne, en erfaren pilot, ind og bragte flyet

ned i 6.000 fod (1.830 m), da han bemærkede, at piloten opførte sig underligt.

Den 25. oktober 1999 fløj en LearJet med US Open mesteren i golf Payne Stewart og fem andre passagerer rundt over USA på autopiloten i fem timer, før det styrtede ned i South Dakota. Nogle af flyvevåbenets F-16 jagere blev sendt op for at følge flyet, og Pentagon bekræftede senere officielt, at de ville have givet ordre til at skyde LearJetten ned, hvis der havde været en risiko for, at flyet ville styrte ned over en by eller et tæt befolket område. De australske myndigheder bekræftede også, at de havde overvejet at skyde de løbske King Air 200 ned. □

Kilde: *Fortean Times*, nr. 143.
Oversættelse: /-for



(Tegning: Alexander Tomlinson)

Mars mangler lærere

Omkring kl. 22.00 den 19. oktober 2000 så adskillige mennesker i den lille by Chiu Chiu 40 km fra Calama i Chile en enorm ufo "på størrelse med en fodboldbane".

Objektet svævede over byens San Francisco de ChiuChiu skole og udsendte et meget intenst lys ned mod inspektør Fresia Vega og eleven Valentina Rojas Espinoza.

Vega fortalte, at objektet var "omgivet af lys i alle tænkelige farver. I dets midte var der en dør. Da

den blev åbnet, kom der et lys, som blændede og paralyserede mig. Jeg følte så, at jeg blev suget ind gennem døren og havde en kriblende fornemmelse over hele kroppen. Der kom lyde langt væk fra, og jeg frøs."

Hændelsen varede tre minutter. Så lød det, som om en jernør blev lukket, og objektet forsvandt. Espinoza fornemmede en stærk kulde:

"Jeg var rædselsslagen og gemte

mig bag fru Fresia. Da jeg så op, var det meget lyst, som ved daggrø. Jeg talte til fru Fresia, men hun svarede mig ikke. Hun kunne ikke tale. Det var, som om hun slet ikke var til stede."

Tyve andre børn og en lærer så også objektet. De to centrale vidner fortsatte med at være omtumlede og have ømme øjne længe efter observationen.

På samme tidspunkt, som observationen fandt sted, holdt en orga-

nisation af forældre og advokater et møde på skolen. Nogle af de 35 deltagere så lyset gennem vinduerne og hørte børnene udenfor kalde på dem, men de forlod først bygningen, da der lød en voldsom eksplosion "som fra et jordskælv."

Tv-signalerne forsvandt på det tidspunkt, selv om elektricitetsforsyningen ikke var berørt.

Det forlyder, at der var carabine-

ros (statspoliti) blandt observatørerne. De blev i hvert fald set i området bagefter.

Omkring kl. 19.00 samme aften blev der set en stor meteorsværm over den nærliggende El Loa provins. I Chiu Chiu så professor Juan Rojas Maffet et objekt nærme sig fra nordøst, dele sig i to og forsvinde mod syd.

Den 10. december blev der set et gigantisk rombeformet objekt i Ojo de Apache distriktet, to kilometer fra Calamas centrum.

"Det, der tiltrak sig min opmærksomhed, var, da det sendte en meget kraftig lysstråle ned mod jorden," sagde observatøren. □

Kilde: *Fortean Times*, nr. 144.

Oversættelse: /-for

Russiske soldater tæt på UFO

Da russiske og tjetjenske soldater trængte ind i Dagestan regionen i kaukasus-bjergene vest for Det kaspiske Hav, blev de forskrækkede over at se et "enormt" objekt oplyst af lys, der var omkring to meter lange, flyve langsomt over dem i 100 meters højde.

I en erklæring fra det russiske indenrigsministerium for Dagestan står, at den første alarm gik kl. 1.00 den 14. november 2000, og at de første rapporter fra fronten kom en time senere. Objektet, som fløj mod øst ud over Det kaspiske Hav, blev også set af civile.

Da rygterne om et fremmed rumfartøj spredte sig blandt soldaterne, sendte den russiske militærkommando i Dagestan en eskadron Sukhoi SU-27 jagere på vingerne for at opsnappe det mystiske objekt, men de nåede end ikke at indhente det.

Den første officielle forklaring, som på en måde er at foretrække frem for den om et fremmed rumskib, var, at fartøjet var et NATO spionfly, som holdt øje med de russiske militærmanøvrer i området.

Forvirringen opstod først, da chefen for den nordkaukasiske grænsekontrol general Yevgeni Bolkhovitin sagde, at han havde fået oplysninger fra det centrale luftforsvar om, at det var et russisk rumfartøj. Men hans erklæring blev dog hurtigt afvist af flyvevåbnets talsmand i Moskva. Han sagde til journalisterne:

"Vi har ikke en sådan styrke i det nordlige Kaukasus." (Man kan så undre sig over, hvem der sendte flyene på vingerne.)

De tjetjenske soldater og deres muslimske allierede tog ufoen som et tegn fra Gud:

"Det mærkelige fænomen var et varsel, som indeholdt et budskab fra Allah," citeres de for at have sagt. En dagestansk imam hævdede, at objektet uden tvivl var en djinn, engel eller andet himmelsk væsen.

Indbyggerne i Chervishevo, som ligger i Tyumen regionen vest for Det kaspiske Hav, så et andet mærkeligt, flyvende objekt. En "lille plet med en lang, lysende hale" var synlig i flere minutter, mens den

fløj over området den 16. november kl. 18.30. "Ingen ved, hvad det var," sagde et vidne, "et uidentificeret flyvende objekt, en meteorit, en komet, en satellit eller eftervirkningerne af et forsøg udført fra den nærliggende militærbase?" Et lignende objekt blev set i april 2000.

Tre dage senere, den 19. november, oplevede den tidligere Sovjetrepublik Georgien, 300 km sydvest for Det kaspiske Hav, et strømsvigt, som varede det meste af eftermiddagen og aftenen. Kun byen Batumi ved Sortehavet, som forsynes med elektricitet fra nabolandet Tyrkiet, gik fri. I hundredvis af passagerer i undergrundsbanerne blev fanget i togene i timevis, mens indbyggerne oplyste gaderne med bål og tudede med bilhornene. "Kulde, sult, alt i ruiner - folk forlader Georgien," udtalte den fortvivlede ingeniør Valeri Beridze. □

Kilde: *Fortean Times*, nr. 144.

Oversættelse: /-for



(Tegning:
Alexander
Tomlinson)

Ukendt objekt på kollisionskurs

Den 14. november 1998 var et japansk Boeing 737-200 passagerfly fra Japan Transocean Airlines ved at kolliderede med et ukendt luftfartøj 110 km vest-sydvest for øen Nii-Jima i Stillehavet. Fem passagerer blev kvæstet.

Den 28. januar 2000 offentliggjorde den japanske havarikommision og transportministeriet en rapport om denne og fire andre hændelser.

Ifølge rapporten var passagerflyet kl. 20.44 på vej fra Miyako Airport i Okinawa til Tokyo International Airport, da andenpiloten opdagede to kraftige, blinkende lys foran flyet. Han foretog straks et dyk for at undgå en kollision med det formodede fly. Kaptajnen var travlt optaget med instrumentlæsning og så ikke lysene. En passager så også fartøjet og fortæller i rapporten:

"Jeg havde spændt sikkerhedsbæltet og sad og sov, da jeg blev vækket ved et pludseligt bump. Jeg vågnede, kiggede ud ad vinduet og så et fly. Vores eget fly var netop ved at afslutte sit dyk. Jeg så det andet fly i øverste højre hjørne af vinduet på min venstre side og pga. dets form troede jeg, at det fløj i den modsatte retning og i samme højde som vores. Flyet var lige så

stort som vores og så firskåret ud og havde muligvis hvide lys."

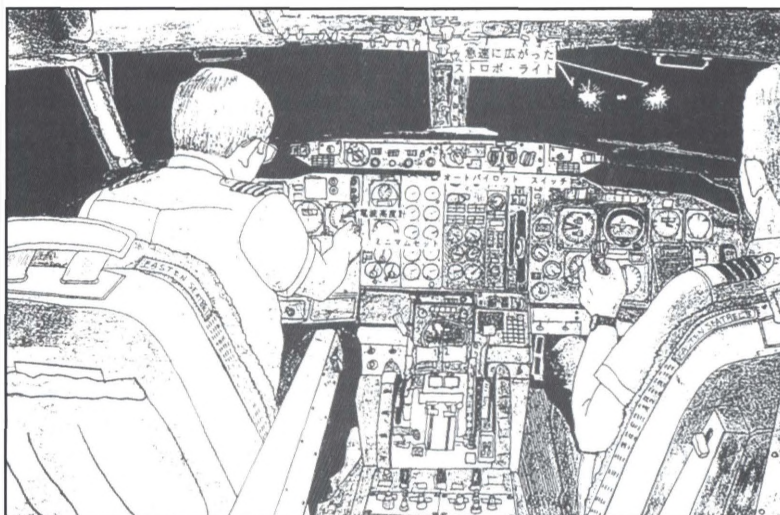
Objektet blev ikke opfanget på radar, og ingen andre fly burde ifølge flyveplanerne befinde sig i området.

Rapporten blev omtalt i medierne, hvor en oplæser brugte ordet "ufo". Den anerkendte fysiker dr. Yoshihiko Otsuki fra universitetet i Waseda omtalte fænomenet som "plasma".

Japanske ufologer undersøger i øjeblikket, om det ukendte fartøj

kan have været et amerikansk B-2 stealthfly, som ikke kan ses på radar. Det amerikanske flyvevåben vil naturligvis ikke bekræfte tilstedeværelsen af et sådan fly, men japanske ufologer anser det for sandsynligt, at fly af denne type var i området pga. den spændte situation omkring Nordkoreas missiltrussel. □

Kilde: *The UFO Criticism (Japan)*, vol. 1, no. 1, jan. 2001/kmh



Tegning fra den japanske havarikommisions rapport. Ved de to lys står der på japansk: "Blinkende lys, der hurtigt flyver fra hinanden."

Ufo-studier på engelsk college

Totton College ligger i Southampton i England og udbyder et kursus om ufoer gennem Open College Network. Man kan bl.a. studere følgende emner: Historical Perspectives on UFO, Theoretical Perspectives on UFOs, The Media an

Ufology, Alien Abduction, Research Methods in Ufology og Primary Research in Ufology.

I forbindelse med studierne bliver man medlem af TRUTH (Totton Researchers of Ufology Theory and History) og får mulighed for at

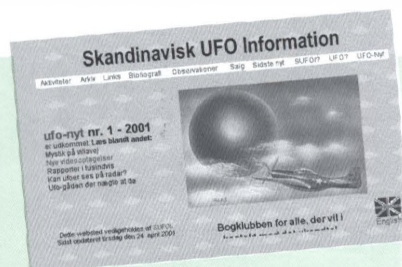
abonnere på tidsskriftet "European Journal of UFO and Abduction Studies".

Adressen til skolen er: www.totton.ac.uk □

Kilde: *UFO-Aktuelt*, nr. 1/2001/kmh

www.sufoi.dk

Har du besøgt SUFOI's hjemmeside? På www.sufoi.dk finder du bl.a. en fortegnelse over de seneste indberetninger til SUFOI, nyheder og information om ufoer. Du kan også indberette din observation på info@sufoi.dk. Har du ikke email, kan du ringe til SUFOI på tlf. 70 20 11 22.



Finn W. Kalvik død

En af SUFOI's trofaste, norske støtter gennem en meget lang årrække, Finn W. Kalvik, døde den 12. januar i år, 79 år gammel.

Finn Kalvik havde i 43 år sit arbejde på Bergens Mekaniske Verksteder, hvorfra han gik på pension i 1984. Hans hverdag var stede fyldt med ekstra fritidsinteresser. Således var han gennem mere end 30 år tilknyttet Den Nasjonale Scene i Bergen som medlem af koret og som statist. Men han havde også en række tillidshverv inden for lokalpolitisk arbejde, bydelsudvalg m.v.

Hans ufo-interesse startede allerede som ganske ung, hvor han som 16-årig så et satellitlignende lysfænomen bevæge sig over himlen. Senest i firserne havde han en ufo-oplevelse under et ophold i Spanien.

Finn W. Kalvik var med fra første færd, når det drejede sig om ufo-interesse i Bergen, også inden egentligt organiserede grupper startede i Norge. Han var med i arbejdet i UFO-Bergen til sammensmeltningen med Norsk UFO Center, indsamling af rapporter og en lang årrække som redaktør af det norske tidsskrift "UFO". Ja, der er ikke mange poster, han ikke har påtaget sig i kortere eller længere perioder, når man manglede arbejdskraft.

Finn var kort sagt en af ufo-pionererne i Norge.

Finn W. Kalvik var endvidere indvalgt i SUFOI's Repræsentantskab, som vor repræsentant i Norge.

På det allerseneste var Finn gået i gang med sine håndskrevne ufologiske memoirer med overskriften: "På berg-og-dal-baneferd i livets UFO-tivoli". Og som han fortsatte:

"Dette skulle etter min mening være en passelig tittel på det jeg har vært med på av stigninger og fall på UFO-børsen i min tid som pionér i denne lite lukrative businessen."

Desværre nåede Finn ikke at fuldføre dette sidste projekt fra hans side.

Ved SUFOI's 40 års jubilæums-

fest i Vanløse i oktober 1997 havde vi sidste gang besøg af Finn, der benyttede lejligheden til at holde en - typisk for Finns lune - festlig og hyggelig tale for SUFOI, hvor han samtidig meddelte, at han ønskede at trække sig tilbage efter nu 25 år i Repræsentantskabet. Det kom ikke helt bag på os tilstedeværende, da vi naturligvis var blevet adviseret herom af Finn på forhånd. Men det kom dog ganske bag på ham, at han selv samtidig blev udnævnt til

æresmedlem af SUFOI som tak for det store arbejde, han altid har gjort for foreningen og UFO-Nyt i norsk regi. Han var meget beæret og glad for udnævnelsen, der ligesom en mængde fælles oplevelser fra vore tidligere møder blev vendt over en stille whisky ud på natten på Finns hotelværelse.

En stor personlighed har nu forladt den skandinaviske ufo-scene. □

AF OLE
HENNINGSEN



*Finn W. Kalvik
fotograferet ved
SUFOI's 40 års
jubilæumsfest i
Vanløse i oktober
1997, hvor han
blev udnævnt til
æresmedlem.
(Foto: Ole
Henningesen)*

Få overblik og ny viden



Fra de hemmelige arkiver

"The Black Vault UFO Collection - Volume 1" er en cd-rom, som rummer ikke mindre end 5.000 ufo-dokumenter, der for første gang er gjort offentlig tilgængelig i elektronisk form. Læs og bliv overrasket over, hvad der findes i arkiverne hos de amerikanske myndigheder. Her finder du dokumenter fra FBI, CIA, DIA, OASD m.fl., indekseret og opdelt i kategorier - lige til at læse.

Bestil allerede i dag - oplaget er stærkt begrænset!

Pris kr. **240,00**

Bestillingsnummer: CD-005



På lydrejse i ufoernes verden

"Mysterious Spheres" skal opleves! Den britiske komponist og musiker Ricky Seraphico har ladet sig inspirere af ufo-temaet og skabt denne instrumental cd med 11 numre, som tager lytteren med på en kraftfuld og emotionel rejse ind i ufoernes verden.

Pris kr. **169,00**

Bestillingsnummer: L-002

Hver dag sin observation

"On This Day In UFO History, 3rd Edition" indeholder 366 observationsberetninger (incl. den 29. februar) med årstal, tid og sted, vidnets navn samt et resume af hændelsen. Derudover bringer bogen adresser, telefon/fax-numre, emailadresser og webadresser på mere end 600 internationale ufoorganisationer og ufotidsskrifter. Spiralbind, engelsksproget, 77 sider.

Pris kr. **175,00**

Bestillingsnummer: B-037

Kun få eksemplarer tilbage, så skynd dig at bestille.

Materialerne bestilles ved at indbetale det pågældende beløb + kr. 17 (porto/ekspedition) på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

Husk at skrive bestillingsnumre på modtagerdelen.